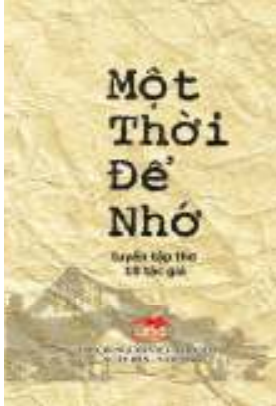

MỘT THỜI ĐỂ NHỚ

mười tác giả

thơ:

Đỗ Duy Minh, Vân Hải, Nguyễn Ước,
Nguyễn Đức Tùng, Hà Chính Bình,
Trần Triệu Phú, Lê Hồng Sơn,
Đỗ Quyên, Ông Thế Hùng, Việt Phong
phụ bản: Hà Chính Bình, Đỗ Duy Minh
bìa: Đỗ Duy Minh
biên tập: Việt Phong
chịu trách nhiệm; Nguyễn Tiến Lộc
Tạp chí Người Việt Hải Ngoại
xuất bản, năm 2006

Lời đầu tuyển tập

Nhân kỷ niệm 26 năm họa sỹ Đỗ Duy Minh và anh em bạn bè, văn hữu, cùng bà con Cộng đồng Việt Nam đến định cư tại Canada. Như một lời tri ân với xứ sở Lá Phong, nhóm Chủ trương và Ban biên tập tạp chí Người Việt Hải Ngoại cho ra mắt quý độc giả tuyển tập thơ của 10 tác giả ở Canada. Trong số những tác giả góp bài có nhiều tác giả đã có tên tuổi trong nước và hải ngoại.

Mỗi tác giả đều có những mảnh đời riêng mang theo nhiều số phận khác nhau. Song, tất cả có chung kỷ niệm về những miền quê, về một thời xa lắc...

“Một thời để nhớ” hy vọng sẽ là những lời tâm sự để chúng ta nhớ lại một thuở vui buồn, mộng mơ, lênh đênh, trôi dạt, ở đó đã thấm máu, mồ hôi và nước mắt.

Tuyển tập thơ nhỏ bé mà các bạn đang có trên tay chắc chắn còn nhiều thiếu sót, mong được sự cảm thông.

Nhóm Chủ trương và Ban biên tập xin cảm ơn quý bạn đọc khắp nơi, các Hội đoàn, Hội đồng hương, anh em văn hữu, thân hữu đã động viên khích lệ, giúp đỡ chúng tôi hoàn thành tuyển tập thơ 10 tác giả này.

Trân trọng cảm ơn.

Vancouver - 15/6/2006

Người Việt Hải Ngoại

Đỗ Duy Minh

Hoài cảm

Nhớ
Một thủa yêu em
 Này sông nước mênh mông
Sông Mã, sông Chu
 Này sông Hồng
Một đóa Phù Dung
 Này hoa đọt nắng
Một vầng trăng khuyết
 Này phần mưa giăng
Mấy độ tàn thu
 Này râu tóc trắng
Nhìn lên Vũ Trụ
 Này cửa Hư Không
Kiếp người mong manh
 Này cát bụi Linh Hồn

20-5-2000

Ảo vọng

Nơi hứa hẹn
Những đam mê
Đêm
Những đám mây
 nham nhở
 bùng nhùng

Đời

Giờ trăng giờ đèn
Nửa đời nửa đoạn
Như những cơn say kéo dài
Chập chờn nửa tỉnh nửa mê
Ngựa hóa Dê
Đàn ông hóa Đàn bà
Người hóa Ma
Trang Tử hóa Bướm
Bướm hóa Trang Tử?
Những Mê Lộ
Những Vô Thường
Nào ai biết rõ
Thiên Đường ở đâu?!

Tiết Thanh Minh Mậu Dần

Đêm trắng

Đêm đã khuya
Chờ mãi
Giác Điệp không về!
Xa lắm
có
tiếng dế nỉ non
Kể những chuyện tình đã lỡ
Ký ức xa xăm
Những ngày Mưa trắng
con sông
Đợi con đò
Đợi Cô lái đò...
Giác Điệp vẫn không về
Một góc giường
Lạnh toát
Một vũng trăng
Đêm về sáng, 18 - 5 - 2000

Hư Vô

Tiếng Đàn
tiếng Phách
Vũ nữ
Ca nhi
Múa thiêng
Hát thờ
Rồi cũng bỏ ta mà đi!
Đời trăng gió

con Bướm chết lả
dưới khóm hồng
Đôi chuồn chuồn
ân ái trên mặt hồ
ƯỚT CÁNH
Đi đầu thai làm người!
Tiếng Đàn
tiếng Phách
Vũ nữ
Ca nhi...

Mồng ba Tháng ba, tiết Hàn Thực, Năm Mậu Dần

Mưa Thiên

Nửa đêm
tỉnh giấc
Mưa vẫn bay
bay lang thang
bay ngọt ngào
Em ơi!
Xin đừng giữ áo!
Đợi cho lúc trăng về
Trăng về
Trăng khổ hạnh
Trăng gầy
Trăng rên rỉ
Trăng khóc
Cả không gian
một bức tranh lụa
nhạt nhòa mờ ảo
Trăng đi
Mưa lại về
Mưa thao thức
Mưa rong chơi
Mưa tìm vào ngõ
Mưa ngủ cùng Em
Tiếng sên, tiếng phách
Điệu hát vẫn ngọt ngào
ả đào
Em ơi!
Xin đừng giữ áo
Hãy đợi trăng về

Em ơi!

Edmonton - Canada - 8/2005

(Đêm rằm tháng bảy, xá tội vong nhân)

Em, “Thuyền Nhân”

Có phải em sang đây
Từ đất Việt?!

Mà em
Mang cả Thái Bình Dương
Trong mắt!

Ôi, cái nhìn
Làm tim ta đau thắt!

15.4.2001, Ngày 21 năm xa quê

Nguyễn Thị Lộ

Tháng 5
Tu hú rú nhau về
Giục mùa vải chín
Nhuộm đỏ Lệ Chi Viên
Tiêu hủy Bình Ngô Sách

Mấy độ Tịch Dương
Miếu cổ, Đình hoang
Đường xưa lối cũ
Cỏ cây ngả nghiêng
Hình hài trắng xanh
Trườn trong tình lừa
Tóc chảy dài như suối hoang!
Đôi mắt đen trầm
Nuôi hận Ba Đồi!
Ôi, Ánh nhìn
Động thành Định Mệnh

31-12-200

Chân Lý Hóa Thạch

Bãi tha ma
Mộng du về quá khứ
Đâu là nơi
Cát Rồn
chôn Nhau?!

Thung lũng sương đọng
Trí nhớ mịt mù
Cánh đồng cỏ hoang

phủ màu hoang tưởng
Sương ướt
Trăng nhòe nhoẹt
Lãng mộ cô
Con Thạch Sùng tắc lưỡi...
Tiếng cuốc khắc khoải
tuyệt vọng
Thời gian
nghiền nát Hiện tại!

Đêm cùng Tháng tận 1997

Một Thời Để Nhớ

Tôi rất tự hào
Cái thời cả nước
Không có nhà cao
Cả gia tài chỉ có
Chiếc xe đạp
Mang biển đăng ký
“Như những chiếc xe hơi ở nước Mỹ”
Cuộc sống đơn sơ
Suy tư phức tạp
Ngày hai bữa
Cơm độn ngô, độn mỳ
Chân mang dép lốp
Nghe nhạc Tchaikovsky
Những nàng “Thiên Nga”
Không sơn, không phấn
Má vẫn hồng, môi vẫn thắm
Những ngày nắng hanh
Em đẹp kiêu kỳ
Quả khế, quả me
Cũng làm nên chất ngọt
Cho Đời!

Kỷ niệm 21 năm ngày ra biển 16/4/1979

VÂN HẢI

Huế

Gió thu man mát mây trời
Mưa thu xao xuyên lòng người yêu thu...

Chiều nay lưu gót Cố Đô
Trong hoang tàn, tưởng người xưa trở về
Sông Hương man mát mái nhì
Đò xuôi Vỹ Dạ, hay về Văn Lâu?

Chuyện xưa, bao nỗi thâm sâu
Bao cơn quốc biến, bạc đầu nước non
Dư - đồ một dải Hoàn Sơn
Một câu sấm cũ, ai còn nhớ không?

Chỉ buồn: vắn nước điêu vong
Bốn ngàn năm rửa chưa xong hận thù
Khổ đau cho đến bây giờ
Để còn lại một Cố Đô u hoài

Ai trông mây bạc thờ dài
Ai đi xa - bước lạc loài - càng xa
Đò An Cựu, chợ Đông Ba
Ngựa vào Đại Nội, xe ra Tràng Tiền...

Đâu tà áo tím làm duyên?
Bài thơ nón lá che nghiêng mắt buồn?
Cây núi Ngự, nước sông Hương
Tiếng chuông Thiên Mụ, dặm đường Nam Giao...

Ta yêu Huế tự thuở nào

Mà nay ta mới lạc vào Huế đây?
Trời thu lất phất mưa bay
Bâng khuâng như tỉnh, như say một mình

1993

Quê Hương

*“Thần phật ở nơi thờ tự linh thiêng ấy,
lòng có đau không nhỉ...”*

Tặng Nhạ

Đọc những dòng thư chảy máu
Tôi cúi đầu
Nuốt nghẹn một niềm đau
Ký ức ngày xưa thăm thẳm trùng sâu
Giờ nhìn lại cát lấp đầy miệng vực
Xót xa, tủi nhục
Chìm vào lỗ cá, lỗ cua
Bước chân xưa
Lòng Thoi, Vụng Vệt
Nước Cổng Cái đã xóa mờ dấu vết

Đông Làng, Giở Suối, Sao Ba
Xa, rồi rất xa

*

Tôi bỗng loanh quanh
Chập chờn mộng寐
Giữa thật và hư
Cõi người hệ lụy.

Lạnh lùng mây ủ tháng giêng
Bãi mả dài
Bóng mẹ gánh nghiêng nghiêng
Lầm lũi đi trong mưa phùn, gió bắc.
Tiếng nai tác đầu ghèngh như tiếng nấc.
Kẻ làng xao xác ngàn lau
Văng vẳng nghe chó sủa đêm sâu
Tiếng xưa vườn hay tiếng ma đang khóc?

Ai bới đào ký ức
Đặt lên tim tôi từng nắm xương khô?
Giữa ngày Trung thu
Người ta đến bắt cha tôi đi
Chiếc quần tùng hồ
Áo vá tay, vá vai

Cái chăn rách, cái màn cũng rách.

Cha tôi sống cả đời thanh bạch
Nhân từ; độ lượng; bao dung

Có phải vì yêu quê hương không
Mà cha chẳng bỏ vào Nam
Cùng mẹ già, vợ con ở lại?

Câu hỏi cũ day dứt mãi.
Võng điều, ngựa tía gì đâu?
Cha bời, bố dĩ
Mấy mẫu ruộng cát, mấy mẫu vườn đồi
Khoai lúa mọc lên cỗi cần, héo hắt
Bón bằng mồ hôi, tưới bằng nước mắt.

Cường quyền, bạo chúa gì đâu?
Thời buổi nhiễu nhương
Dở tớ, dở thầy
Chức hương chính cuối mùa
Miền biên đảo, trong quan, ngoài giặc
Nón mê, quần cộc em ơi
Con ong, con ót nửa đời
Còn nửa đời kia
Chút ánh sáng chỉ hắt hiu rồi tắt

Cha tôi xuôi tay, nhắm mắt
Hai mươi một bữa nhịn ăn
Năm mươi tám năm đâu, bẻ
Khắc khoải
Phút lâm chung gọi mẹ
(Hòn sỏi thận trong lòng đau
Không đau bằng nỗi đau nhân thế)
Thân tình bạc trắng như vôi.

Quê hương!
Quê hương!
Quê hương là gì?
Là gì...? Em ơi!

Tôi bỗng lưu vong cả trong tâm tưởng
Từ già mẹ xuống thuyền đêm vượt biên
Cát Đồng Hồ thôn thức dưới chân đi.

*

Như tội nhân
Ngày trở lại thăm quê
Quý trước mộ mẹ cha, tôi không dám khóc
Bởi cha mẹ chẳng cần giòng nước mắt
- Kiếp người nào mà chẳng kiếp phù du?

Dấu thời gian bụi đất cả suy tư
Tôi bỗng thấy mình lạc loài, cô cút.

Thiên đường dài hun hút
Tôi bơ vơ
Đi tìm quê hương!

Vancouver, 2000

Vạn Lý Trường Thành

*(Chẳng có gì mới dưới mặt trời...)
Thánh kinh Cựu ước truyền đạo 2 - 10*

Trăm năm sau.
Trăm năm sau nữa...

Cát bụi thời gian sẽ phủ lên mồ
Cả những ai đang sống bây giờ
Rồi sẽ chết theo tháng năm cần cỗi

Vẫn như vậy
Đất trời đâu có mới
Chỉ lơ thơ, tàn tích...
Dấu hưng, vong
Của loài người như lũ kiến, đàn ong
Cứ lao khổ chung quanh bờ địa ngục.

Vẫn như vậy
Đời nửa hư, nửa thực
Những kiếp người tất tả, kéo nhau đi
Dẫu muôn năm không tìm thấy nẻo về
Sau cũng gặp lại mình
Trong sỏi đá

Mơ hồ lắm.
Như bóng chim, tấm cá.
Mảnh mây trôi...
Một thoáng gió mong manh...
Những tượng đài...

Những vương miện hư danh...
Còn phảng phất chuyện buồn trong cổ tích.

Và như vậy có bao giờ tới đích?
Vẫn bơ vơ, lạc lõng những kiếp người.

(Một sát na đi trọn cả cuộc đời
Quay mặt lại đã dài hàng thế kỷ).

Tôi đứng lặng giữa trùng trùng thành lũy
Gạch đá kia không lẽ chỉ vô hồn
Những bóng ma như sương khói chập chờn
Đang u ám phủ lên bờ thành cổ.

Trăm năm sau.
Trăm năm sau nữa...
Bắc Kinh – 1992

Vẫn Mơ

*(Nhật mộ hương quan hà xứ thị?
Yên ba giang thượng sử nhân sầu)*
Thôi Hiệu

Tôi vẫn mơ ngày trở về Vân Hải
Cùng đàn con thăm lại đất Cái Làng
Bỏ ruộng lầy xơ xác...
Núi gò hoang
Mồ cha tôi nằm trên đồi cỏ dại

Tôi vẫn mơ ngày trở về Vân Hải
Tìm gốc sim, gốc mái ngày xưa
Dấu chân cha hằn những vết gió mưa
Từng gốc nhãn đứng chờ người trở lại

Tôi vẫn mơ ngày trở về Vân Hải
Mẹ mất rồi
Dầu dãi đã bao năm
Tôi ước ao ôm nắm đất mẹ nằm
Trong thình lặng.
Nghe cõi lòng tê tái

Tôi vẫn mơ ngày trở về Vân Hải
Rồi cùng em thăm lại bãi cát vàng
Nghe thông reo vi vút gió Đồng Làng
Nghe sóng vỗ thì thầm lời sông núi

Ôi ký ức...
Biết bao nhiêu buồn tủi
Những ngày xưa lắm lũi dất nhau đi
Hiểu rồi em, nào dám ước ao gì?
Khi đã lỡ làm người không duyên phận

Tủi thương cha
Lìa đời trong khốc hận
Xót mẹ già vời vợi quá tầm tay
Ôi quê hương day dứt cả đêm ngày
Chợt tỉnh giấc, bàng hoàng nghe tuyết đổ

Muốn sống lại cả một thời gian khổ
Con theo cha, chân lội ruộng tập cấy
Rễ mạ non tay cắm xuống bùn lầy
Mẹ dạy cách cấy hàng sông, hàng chợ

Muốn nhìn lại một vầng trăng sáng tỏ
Sóng lao xao...
Nước mấp mé đầu ghềnh
Đêm thật buồn
Trời đất bỗng mông mênh
Cha đứng lặng nhìn trời cao úa lệ

Muốn thăm lại đầu rừng, cuối bể
Nơi anh em bắt ốc, mò cua...
Gốc cây nào, xưa lắm
Những ngày xưa
Mẹ ngồi xuống
Gượng cười
Lau nước mắt.

Muốn tìm lại những gì ta đã mất
Những ngày xưa...
Bé dại lắm
Em ơi!
Dẫu hôm nay tóc đã bạc đi rồi
Ta vẫn chỉ là người ngu ngơ ấy.

Ôi hạnh phúc!
Biết tìm đâu cho thấy?
Thời gian trôi, cát bụi đã hư không
Mà quê hương còn day dứt trong lòng
Nơi tôi vẫn hằng mong ngày trở lại.

Tôi vẫn mơ về quê tôi - Vân Hải.
Toronto, 1999

Mưa - Giao Thừa

Mưa...
Lại mưa...

Đêm giao thừa
Lòng thêm cô quạnh.
Nghe gió hát hiu ngoài trời lạnh,
Bông băng khuâng, tê tái cả hồn người.

Tháng ngày trôi
Ba mươi bảy năm rồi
Nay lại đến giao thừa năm Quý Hợi.
Năm nay mẹ đã bảy mươi ba tuổi
Ở quê nhà, chẳng biết có mạnh không?

Đêm giao thừa,
Mẹ mơn mõi ngóng trông
Mắt đắm lệ với tàn đêm thao thức.
Ôi đời Mẹ biết bao nhiêu cơ cực
Đến bao giờ cho hết khổ...?
Mẹ ơi!

Tủi thân con lưu lạc mãi quê người
Chân dấn bước tới phương trời xa lạ.

Ôi chỉ thấy mùa xuân về lạnh giá,
Không anh em, không bè bạn quanh mình.

(Thân lưu đày, đâu xá nỗi điêu linh,
Chỉ khắc khoải một ngày về bên Mẹ)

Ôi ảo mộng...
Dù dời non, lấp bể,
Có bao giờ cho được nữa...?
Mẹ ơi!

Đêm giao thừa,
Lạnh lẽo gió mưa rơi,
Người lữ thứ gục đầu ngời lạng lẽ.

Trong giây phút
Trở về...
Bên Mẹ
Con lại đi qua gốc nhãn vườn xưa.
Con lại quỳ lạng lẽ trước bàn thờ.

Trong hương khói
Vui những ngày hạnh phúc.

Có cha mẹ.
Có anh em đông đúc.
Bà nội già,
Mái tóc bạc phát phơ...

Thật?
Hay mơ?
Hay chẳng có bao giờ?
Khi ký ức vẫn còn hoen máu, lệ...

Ôi hạnh phúc
Là bàn tay của Mẹ
Xoa đầu con khi trái gió, trở trời.
Tiếng Mẹ hiền khe khẽ gọi
Con ơi.
Bữa rau cháo, đói nghèo mà vui vẻ.

(Ôi hạnh phúc là nằm trong lòng Mẹ.
Nghe à ơ...
Muôn thuở
Tiếng ru hời...)

Đêm giao thừa..
Vật vã...
Gió mưa rơi.
Đảo hoang vắng,
Quanh bốn bề rào sắt.

Bừng tỉnh giấc
Lệ vẫn hoen đôi mắt...
Mẹ hay chăng,
Con khóc...Với giao thừa.

Mưa...
Lại mưa...
Hồng Kông, 1983

Thái Bình

Gió đông thổi lất lay tàu lá chuối
Trời u buồn, mây đặc...
Sao thê lương?
Rồi bỗng chốc mưa tuôn

Tràn như suối.
Như lệ sầu không nén nổi đau thương.

Xuân đã đến mà hồn xuân đâu thấy
Chỉ nghẹn ngào
Tiếng gà gáy cô liêu
Và đầu đó...
Khói bếp nhà hiu hắt,
Cổ cát lên sau mái rạ tiêu điều.

Nghe đài nói
Quê hương năm tấn
Gái Thái Bình trung hậu đảm đang.
Ta chỉ thấy ở nơi này xơ xác,
Bụi tre già bên gò đồng tàn hoang.

Dọc sông Luộc bờ đê như chìm xuống.
Mấy con trâu gầy ốm đứng trông trời.
Vài bà lão còng lưng nhỏ cò
Cảnh hoang vu già cõi...
Giống như người.

Bên bờ ao
Một người đeo chiếc dậm
Tay lấm xăm níu chặt gốc tre già.
Đầu đội chiếc nón mê thời cải cách.
Miệng lâu bầu...
Chẳng biết hát, hay la.

Ta bỗng thấy một nỗi buồn ghê gớm.
Như tai ương
Đổ xuống mảnh đất này
Hãy nhìn xem khắp đồng ngô, bãi lúa...
Cả xóm làng...
Không một bóng cò bay.

*

Thôi. Từ giã Thái Bình,
Ta đi nhé.
Nếu một mai không còn dịp trở về.
Thì hãy nhớ, ta gửi lòng ở đó.

Một lời thôi:
Xin hãy Tỉnh,
Đừng Mê
Bến Hiệp, 1968

Hòn Gai

Đây Hòn Gai,
Những ngày xuân đến.
Mưa bụi mịn mù...
Phủ ngạt núi Bài Thơ.
Cột Ba, Cột Năm, Hà Tu, Bãi Cháy...
Giữa ngày xuân
Không thấy một bóng cờ.

Vịnh Hạ Long âm thầm, không tiếng sóng,
Đá lẫm lì, sừng sững đứng uy nghi.
Một chiếc thuyền câu giọng buồm đi đâu đó?
Hỡi người chài kia,
Xuân mới nghĩ ngợi gì?

Anh thấy chằng, cằng tàu cần trục rít.
Những đầu tàu ì ạch, bánh xe quay,
Thồn thức thở tuôn ra làn khói bạc,
Ngật ngưỡng đi, về...
Như những kẻ say.

Những chuyến phà vôi vàng, hời hả
Bụng nặng nề, chứa chật bởi hàng xe.

Phà cập bến...
Rít còi, xe lăn bánh,
Cuốn bụi mù, mát hút dưới hàng me.

Trên đường phố, từng đàn em nhỏ,
Hỡi các em, giờ này đi đâu đó.
Nhớ lắng nghe...
Còi báo động, phòng không!
Xuân đến rồi.
Nay... Đã hết mùa đông?

Khấp nhà máy, công trường, hầm mỏ...
Khí thế bùng lên tự trong lòng nó:

- “Tiến lên...Toàn thắng ắt về ta”

... Phà vẫn lạnh lùng...
Những chuyến... Xe qua...

Hòn Gai - Xuân 1968

Nỗi Nhớ - Niềm Đau

Tặng Lý Quán Dzính

Tôi xa em như thế...
Đã tám năm

Tám năm tròn
Đếm từng ngày, từng tháng.
Tôi vẫn mơ, ngày trở về Trúc Sán*
Bên giếng khơi...
Ta sống lại ngày qua.

Giờ chia tay, tôi nghĩ...
Chẳng bao xa
Khi cánh én báo mùa xuân trở lại.
Tôi sẽ đến, ngắt một chùm hoa dại,
Trao cho em
Rồi hai đứa cùng cười.

Có những tình yêu không thể nói bằng lời.
Mà ta nói với nhau bằng ánh mắt.
Trong im lặng...
Ta nhớ về xa lắc.
Một tình yêu nhân loại buổi ban sơ.

Có sức mạnh nào ngăn nổi được ước mơ?
Ta cứ sống những cuộc đời bình dị.

Ta cứ sống...
Như một điều chân lý
(Biết yêu thương,
Nhân loại mới là người)

Tôi xa em như thế...
Tám năm rồi.

Tám năm tròn
Không một ngày trở lại.
Đề tôi đến, ngắt một chùm hoa dại.
Trao cho em
Như độ mới quen nhau.

Tám năm dài
Em có hiểu vì đâu,
Mà hai nước hóa thành hai chiến tuyến?
Hai dân tộc sống hòa bình, thương mến.

Bồng trào dâng...
Cơn lốc hận thù?

Nước Trung Hoa yêu dấu tự bao giờ
Sao bỗng chốc hóa thành tên cuồng vọng?
Những dân tộc lấy yêu làm lẽ sống
Có thể nào...
Bắn giết được anh em?

Nhưng,
Có gì như... Hy vọng, niềm tin
Qua giông bão...
Rồi... Mùa xuân trở lại.

Tôi sẽ đến ngắt một chùm hoa dại
Trao cho em
Như cái thuở ban đầu.

Tám năm dài
Bao nỗi nhớ, niềm đau.
Tôi muốn đến bên em mà san sẻ.
Chẳng có lẽ cứ trôi hoài như thế,
Tháng năm dài
Máu, lệ tuôn rơi...

Còn không, em ơi?
Chiều, thong thả quây thùng ra bờ giếng
Em nhìn lại nơi ta từng hò hẹn
Những ngày xưa...
(Ồi... Thuở trước thanh bình...)

Có còn không
Mộng ước của chúng mình:
Bờ giếng cũ với những chùm hoa dại?

Em thường bảo:
Bao giờ anh trở lại.
Em sẽ ra đứng đợi ở bến sông.

(Bến sông xưa...
Bờ đá cũ...
Còn không?)

Hạ Long, 1988

Phụ bản

NGUYỄN ƯỚC

Tập Đàn

Xưa mộng kinh ngư tung sóng lớn,
Đâu ngờ đời một cuộc qua chơi.
Nay về nhà nhỏ ôm đàn gỗ,
Tích tịch tình tang tập để cười.

Tuy Hòa, 1974

Vọng Ba Đình

Thì đập cho tan tành sóng lớn,
Bốn phương thiên hạ đứng im rồi.
Mai sau nước cuốn Đình Ba thực,
Chỉ thấy nhân gian mỉm miệng cười

Sài Gòn, 1980

Bài Thơ Để Lại

Ngày xưa có một cảnh lê,
Rong chơi để mắt lối về non xanh,
Hóa thân vào chiếc hài thanh,
An Nhiên theo bướm dạo quanh cõi trần.
Trở thành năm cánh hoa tâm,
Diệu thường là ngọc quan âm của đời.
Chiều ai đọc sách bên đời,
Giữa hai dòng chữ hương người thoáng bay.
Tơ trời rủ sợi tóc mây,
Sao tiền căn hiện trên tay đoạn trường.
Mới hay duyên nợ vô thường,
Hoa bay trong gió trùng dương chập chùng.

Tình như một thoáng phù dung,
Sáng xanh chiều tím tối không còn đò.
Người đi neo bóng bên bờ,
Ai cô đơn ngó đêm mưa bên đèn.
Trang thơ để lại niềm tin,
Hồng như giấc mộng cánh chim tìm về.
Mai dù thuyền lạc sông mê,
Còn vang tiềm thức hương lê ngạt ngào.
Lung trời sáng một đôi sao,
Lung linh soi cuộc biển dâu đời đời.
Khuya ta hát nhỏ ru người,
Thu êm điệu nhớ ngọt lời trăm năm.
À ơi đêm ấy nguyệt rằm,
Cùng ai cầm đóa hoa tâm lên đời.
Chìm sâu trong đáy mắt người,
Hồn con bướm trắng một thời vô ưu.

Galăng 9. 91

Hát ở Malaysia

Bập bùng bập bùng ánh lửa,
Rung rung hơi thở rừng khuya,
Ai hát bài ca trôi nổi,
Ru người bỏ xứ ra đi.

Đêm trăm con mắt nhìn nhau,
Vai lạnh kề vai run rẩy,
Đôi tay so lại dây đàn,
Dạo bản tình ca thuở ấy.

Lửa soi mặt người hiu hắt,
Khói màu mây trắng trời xa,
Thân ta bóng trâm xơ xác,
Ngất ngây thêm một quê nhà.

Tóc ai hương bay diu diu,
Môi em tìm tiếng ngập ngừng,
Hòa theo tơ đàn hi vọng,
Lệ người mắt nóng rung rung.

Đàn cao cao vút ngọn cây
Lời ca vỗ bờ suối động,
Này em ngồi giữa vòng dây,
Sao vẫn lòng căng ý sống.

Ngày mai gió lên sóng nổi,

Đời ta chuyển nữa ra khơi,
Thuyền mịt mù đi trăm lối,
Biển ơi chớ gọi hồn người.

Malaysia, 1989

Tâm Hoa

Kết đóa hoa tâm giữa bụi đời,
Ngàn cao sư tử gọi trùng khơi,
Mai về thơm ngát Long Hoa hội,
Giải cuộc nhân gian thoát nghiệp người.

Galang, 1990

Sơ Ngộ

Tặng Nguyễn Lý

Buổi ấy mưa nguồn đêm rất sâu,
Cuồng lưu trắng xóa bạt chân cầu.
Xe phơi phới lướt đường thơ gọi,
Tim rộn ràng nghe tiếng bạn chào.
Lấp lánh duyên tình râu tuần kiệt,
Tổ tường chí cốt về giang châu,
Mới hay chữ nghĩa từ sâu thăm
Là mạch nhân sinh chảy dạt dào

Vancouver, 2003

Ru Tình Lưu Lạc

Ru em mai ở lại đây,
Ru ta một bóng chim bay xa miền.

Ru đêm cam nín xuống thuyền,
Trùng khơi sóng vỗ say nghiêng ngửa người,
Trơ vơ đảo lạ ven trời,
Bập bùng đốt lửa hơ đời héo hon.
Tóc xơ xác gió hoàng hôn,
Tiếng em hát nhỏ trên boong thuyền dài,
tưởng ngàn thu gọi hồn ai,
chập chờn ngọn sóng, ngất ngây trong chiều.

Ru đời đơn điệu đìu hiu,
Khô khan doanh trại, chắt chiu tháng ngày.
Hôm nào mắt sóng còn say,
Mà nay giọt lệ chan đầy chén com,
Chung quanh nhân ngã chập chờn,

Chao ơi còn nhớ sắt son dáng kiều!

Ru tình không nói lời yêu,
Sao tay mười ngón thương diu đập nhau,
Tận cùng hơi thở xôn xao,
Còn âm u lạnh nổi đau không rời,

Sáng sương trưa nắng quê người,
Chiều hoang vu gió môi cười tủi thân,
Đã không hẹn cuộc dương trần,
Nửa khuya âu yếm vẫn thầm gọi anh!
Nồng nàn nhịp thở rộn nhanh,
Ngọt môi ướt đầm những thanh âm tình,
Trong cơn cuồng quít bùng bùng,
Em và da thịt hóa thành ơn thiêng,
Cho anh vui chút niềm riêng,
Và em tươi lại trái tim nhọc nhằn.

Ru thuyền và bến cách ngăn,
Nước non lạnh nửa chỗ nằm từ đây,
Em ven rừng thăm lưu đây,
Anh xuôi phố thị nhớ cây thương cành,
Vài năm sẽ bạc tóc xanh,
Run chân ngựa mỗi loanh quanh xứ người.

Oi em mai lạc nhau rồi,
Phương anh ngàn dặm mù trời tuyết bay,
Ơn đời cao mấy tầng mây,
Ơn em sưởi ấm tháng ngày điêu linh,
Mai em ra suối một mình,
Có buồn lúc gió ru tình cùng cây,
Có nghe một thoáng mắt cay,
Chùng hương ngày cũ đâu đây thoảng về.

Galăng, 9/199

phụ bản

NGUYỄN ĐỨC TÙNG

Dự Báo

(Gửi tặng bạn bè ở Việt Nam. Ở cùng tôi)

Ngày dự báo tình không về tháng chín
Dây thép reo cơn bão uốn cong trời
Em khán tận những mùa thu mật lịm
Năm bàn tay: người ở lại bên người

Sông bước xuống xa màu thu rướm núi
Vườn cây im hồn lẻ đấng da xanh
thời gian gõ rơi lửa tàn than củi
Rương áo quần long nã xếp mưa quanh

Em dự báo: những dòng sông khô cạn
Trời tha ma trôi hết lửa lân tinh
Sen nghi hoặc xếp chân ngòi giữa bụi
Kiếp nào ư? Một đóa cúc tương sinh

Con đường đó chảy hoài mưa tháng chín
Ngã tư nào xóa vội cuộc chia ly
Mùa dự báo: linh hồn ta về chỗ
Nhân gian nào trong hạt máu lăn đi

Bầu trời xanh bầu sữa mẹ long lanh
Mặt trời xuống: vết son hồng dưới vú
Em rét mướt gửi tình theo nắng gió

Chim về đâu chiều đã đậu đen cành

Núi dự báo những dòng đời mưa lũ
Gửi theo người nhánh củi cánh tay đưa
Ta tìm mãi tình không nơi ẩn trú
Đốm cúc vàng giữ đám cháy mùa thu.

Giấy hoảng hốt, bầy sẻ non bay lướt
Qua kẽ tay, con trẻ cóng môi cười
Chữ phân phát những vòng tròn giao điểm
Nhịp thời gian luân vũ rắc mưa đời

Ngày vô nghĩa gió hú qua bàn ghé
Thương tưởng mình nức nở mặt chiêm bao
Đêm tháng chín soi bóng vào ta nhé
Em cầm lên: đời một chiếc khăn khâu

Tuổi dậy thì buồn bã có sao đâu
Nhu nghĩa cử, nhánh phượng hồng chạm tới
Mai bỏ đi, đêm nằm nghe tiếng dội
Chuông gọi người môi mặn: tím hoa nào?

Chiêm Bao

Tung hoa rắc hạt vào đời
Gây đi, nhẹ hẫng, em rời xa ta
Mùa thu. Mùa hạ. Bụi trà
Chim kêu ngắt tạnh khói nhòa mặt sông
Ngã tư đường. Người rất đông
Ánh trăng trên vách. Mình không thấy mình
Lặng im bóng đuổi theo hình
Lửa nguồn chớp lóe. Trời xanh mắt mèo
Lòng bàn tay nhòe mưa reo
Giữ cho em một thác đèo nguyên âm
Vườn nhà ngoại mưa lâm thâm
Anh hôn em. Nở nụ hồng bông trang
Bàn tay vậy, gió khôn ngăn
Hồn ai nấc cụt giữa ngàn thu mau
Xa xôi. Thì đã sao nào
Đời chiêm bao. Ta chiêm bao với đời.

Thời Gian

Tim em lỡ bước vào sinh diệt
Soi lại gương soi: áo bạc màu

Sông xưa nước chảy đôi dòng biếc
Em thả đôi hài: một chiếc đầu

Mái chèo khoảng nước đêm thu lạnh
Nhóm lửa chờ nhau bên sông Ngân
Bè bạn mời ta ngồi chiếu cũ
Em nhé: mời nhau một chỗ nằm

Hỏi biển vì sao ta lỡ hẹn
Biển im. Sóng vỗ nát chân người
Người khóc giùm ta, tên thủy thủ
Bạc đầu ngồi kể chuyện ra khơi

Núi dựng ngàn năm mây vẫn tới
Ở chỗ không người, chắc có em
Hỡi bầy nai nhỏ về bên suối
Ta uống. Cho xanh cuộc kiếm tìm.

Đi Giữa Đồi Cầm Một Nhánh Chiêm Bao

Anh đến trái đất này rất muộn
Khi đã có em rồi
Và những vì sao
Đám mây trắng đi qua
Đầu ngẩng cao
Hất bóng vào điểm hẹn
Sớm nửa giờ anh tới
Nhưng em đã bay đi dưới trận mưa rào
Anh cầm chìa khóa trong tay
Nhưng em không phải là cánh cửa
Anh đánh bầy em
Mà bắt được thời gian

Giữa em ngày hôm trước
Và anh ngày hôm sau
Một bầu trời đầy sao

Trong chiếc váy cao
Cúc một mình đếm tuổi
Gió ngàn ngày náo động
Anh một mình đứng đợi trước sân
Bị ghét bỏ như con chim không chịu hót.

Thư Gửi Về Nhà

(Tặng bạn bè tôi ở Nguyễn Hoàng)

Em có nhớ về thăm Thạch Hãn?
Chiều qua đò chắc có mưa thưa
Gió sẽ thổi từ bên tả ngạn
Như lòng anh thổi mãi mối tình xưa

Em có nhớ về thăm chợ Sãi
Qua chùa Tỉnh Hội nón nghiêng che
Đi ăn bánh ướt chiều mưa nhỏ
Để thấy môi ai đỏ lồi về

Chiếc tráp ngày xưa chị để đâu?
Những thư tình cũ có phai màu
Ngọc lan ép giữa hai bài hát
Chắc vẫn còn thơm trong đêm thâu?

Anh có về đi qua gác trọ
Hỏi thăm bè bạn những phương nào?
Hỏi chí lớn những tà dương cháy đỏ
Mộng tưởng vì mấy đóa rụng ngang đầu

Gỗ nhíp mà ca dạ lý hương
Mười năm rồi lại mười năm trường
Những cánh cửa đêm nay vẫn thức
Đất nước dài như khói một nhánh hương

Hoa trong hội theo ngày xanh biên biệt
Tình thiên thu còn một bến giang đầu
Em có nhớ mặc áo vàng như nguyệt
Đêm qua đò trắng hỏi tuổi thơ đâu?

Hóa Thân

Anh ngủ quên trong một khu rừng
và thức dậy trên một khu rừng khác
trái đào ăn còn để lại trên tay
nửa lạ lòng nửa mê say
anh hóa thành tuổi nhỏ
mái tóc rờn xanh
chim ríu rít chuyển cảnh

Anh trở lại nhà mình

trước gương tình soi mãi
khi ngày xanh thắm lại
em có còn nữa đâu.

Ước Muốn

anh chạy trên hè phố đuổi theo quả bóng màu sắc sỡ
cười đùa
sau cơn mưa
anh không biết
hôm ấy là tuổi thơ cuối cùng của anh

đôi khi anh lang thang ở đó
đứng ngắm thảm cỏ xanh, nhành tre, cánh chuồn chuồn vàng óng
anh vươn tay giả đò bắt
con chuồn chuồn không bay

đôi khi chiều mưa anh về đó
như giọt nước lăn ngoài cửa kính
em ngủ một mình chần roi xuống đất
tay anh không kéo được

đôi khi anh mơ ước như dòng sông
quay về làng cũ
mà vẫn chảy xanh hoài

anh ước gì em lại
đứng trước mặt anh
la hét
giận dữ, như hôm nào.

Cha Và Con

Mười bốn năm sau ngày cha tôi mất
Tôi trở về nằm trên chiếc giường cưới của ông
Đọc cuốn Kiều để mở
Nửa đêm thức dậy ngồi đánh cờ một mình
Buổi sáng cạo râu bằng dao cạo của cha tôi

Mười bốn năm sau ngày cha tôi mất
Tôi về bốc mộ ông
Cầm nắm đất trên tay
Gió thổi

Một chiếc xương cá mỏng

Buổi chiều tôi mang đôi ủng của cha tôi
Đi thăm cánh đồng nước lớn
Đứng trước hiên nhà
Chợt nhớ về đứa con trai đã đi xa.

phụ bản

HÀ CHÍNH BÌNH

Đến Hẹn Không Lên

Đất đỏ
Bụi mờ
Bồng bênh ẩn hiện
Vương theo anh suốt kiếp phong trần
Hai mươi lăm năm nhớ về Quan họ
Đến hẹn không lên
Em đã khóc thầm?

*

Ngày ấy
Quê hương
Giữa mùa hè chinh chiến
Khóm tre già phơi tóc xém
Im lìm
Mây hốt hoảng kéo nhau về biển
Nắng ngập ủa thiêu nát đất chân chim

*

Ngày ấy
Em, anh
Bên nhau bịn rịn

Khói trà thơm e ấp quyện quanh thêm
Vê gấu áo xoắn tròn
Em thẹn
Lá thư đầu anh nhớ viết cho em

*

Ngày ấy
Anh đi
Hương trà ở lại
Tuổi học trò sao vội vã mau quên
Qua chợ Chờ, lại đến bên Đông Xuyên
Sóng ập òa xóa hình em - Tất cả
Bánh xe lăn...
Đường gồng lưng che nắng lóa
Giữ chút tình em
Mạch nước mát trinh chuyên

*

Ngày ấy
Anh đi
Mắt em quàng thêm nếp nhớ
Ga vắng người
Gió lạc giọng gọi chiều
Em cứ đợi...
Tàu không bao giờ đến
Thép đường ray bom xé, xoắn
Cô liêu

*

Ngày ấy
Anh đi
Hai mươi lăm năm qua
Nay anh buồn nơi xứ lạ
Chuyến đò ngang cửa đút khúc tình
Máu tứa
Dật dờ con nước đỏ
Xô mảnh đời em
Từ đây lênh đênh.

*

Anh mơ
Về Đông Xuyên
Tìm người thuở trước
Đến chợ Chờ
Đợi một dáng thân quen
Mây hồi hả đưa em về xóm cũ

Nửa đường mây lạc mắt
Bóng hình em

*

Đất đỏ
Bụi mờ
Buồn vui Quan họ
Hai mươi lăm năm
Ai hẹn? Ai lên?
Vancouver, 4/1995

Những Chặng Đường Không Quên

Tặng vợ T.B.H., để nhớ sự kiện người Hoa về nước 1978

Em còn nhớ?
mùa xuân năm ấy
hoa không kịp nở
nắng chẳng kịp về
anh vội vã dắt em đi
Cột đèn bên đường
còng lưng, âm thầm khóc
nước mắt chảy vàng mặt đất
Giã từ
lặng lẽ chào nhau

Em còn nhớ?
ngôi nhà đổ
câu thang chênh vênh gạch vỡ
đón em về
xao xuyên ánh chiều nghiêng
Trong phút giây riêng
bóng ngả dài
trên bức tường ám khói
anh nắm tay em
chúng mình tuy không nói
vẫn biết
mảnh bom cài trên khung cửa
để lỗi hẹn ngày xưa

Em còn nhớ?
sân ga buồn
thiếu kẻ đón, người đưa
những bóng gầy
chen nhau vào vô định
ai với ai đây

phương trời số mệnh
không một lời khuyên
theo đúng nghĩa con người

Em còn nhớ?
giòng sông ngàn năm đó
mối hận thù
chứa chất tự lâu rồi
lịch sử đau thương
tưởng chìm sâu đáy khuất

xoáy nước cuồng khuấy đục nơi nơi
Đám rêu vàng
bám trên đá cứng
bước chân mình lạnh ngắt trượt thời gian
một ngày đã qua
hay là vĩnh viễn
nơi chôn nhau cắt rốn
đã xa vời

Em còn nhớ?
một nơi chưa từng biết
là quê hương tổ quốc mình sao?
cánh đồng nước mênh mông biển biệt
nghĩ người thân lưu lạc chốn nào?
Gà gáy mồn đêm
thâu canh khắc khoải
giấc chiêm bao
thoang thoáng giọng ru hời
Tiếng chó tru, tiếng con người
ngủ/ thức?
đòn gánh khua ngang
đêm rách từng mảng
không gian nào còn nguyên vẹn
cho kiếp đời mang mang.
19/9/2004

Một Thoáng Thu

Mây gợn sóng lòng xô nghiêng vách núi
Màn trướng rung rinh đan kết long lanh
Những giọt cường toan của đam mê đan đứ
Đốt cháy vàng hương xanh

Em mãi miết giấu lời trời trăng
Của nhiều mảnh tình trong góc quẩn từng chiếc lá

Vội về mặt đoan trang - thật lạ
Nhật ký từng đêm, trên mỗi vết hằn

Em chẳng dám nói điều em muốn nói
Trời loãng ra bởi từng cơn gió thổi
Cuốn theo nỗi buồn thời gian
Bỏ lại chiều say lóng lóng lá vàng

Làn khói mỏng manh oằn lên kiên nhẫn
Mang theo điều ước muộn màng
Từ những cây nhang khăng khiu ngơ ngẩn
Một lần nữa
Xin một lần nữa đa đoan

Em chẳng dám nói điều em muốn nói
Lá rụng lao xao - nhiều lời giả dối
Vật vờ làm kiếp phù sinh
Héo xác già nua - rã rữa xuân tình

Giọt lạnh sương hôm, rơi vào cảm xúc
Khúc băng quơ xao xuyên giấc đêm vàng
Chẳng phải em đó sao - phập phồng háo hức
Cửa đóng khung mình - bức thu hoang
Em bình thản cất lời trần trối
Về đoan trang - chẳng vội
Một thoáng thu qua.
2001

Nửa Vần Thơ Em

Tặng T.B.H

Ẩn mình sau góc liếp
Mưa đêm gõ cửa lòng
Trời thu mềm như nệm
Nhỏ từng giọt tong tong.

Ru em vào tiểu thuyết
Chuyện tình trong cơn giông
Ướt đầm tuần trăng mật
Anh dìu em qua đông.

Trời lạnh lắm mây gợn từng giọt nắng
Điểm môi em thêm một chút duyên hồng
Heo may về lách nghiêng chiều phỏ vẳng
Đêm, đôi mình quấn chặt giấc mơ non.

Ta chợt quên nét đau buồn nhân thế
Gắn vào nhau những nụ hôn tròn
Sông Thương, bao lần nghe anh kể
Bấy nhiêu lần em sợ bóng cô đơn.

Một sớm, em giật mình đỡ giấc
Tiễn chồng đi, em như kẻ không hồn
Trên bến lạnh, sóng ập oà thôn thức
Đội vào em trong đục đôi dòng.

Em - ngọn cỏ uá dần theo nỗi nhớ
Giữa đồng hoang lồng lộng gió ngàn
Em - mảng màu không gian vụn vỡ
Từng phần cuốn mất bởi thời gian.

Nửa vắn thơ em giữ
Nửa vắn thơ anh mang
Ngơ ngác chiều, bến đợi
Nửa vắn thơ bẽ bàng.

Ân mình sau góc liếp
Mưa xiên ngõ, đêm tàn
Xuân về, em chẳng biết
Cứ ngỡ mùa thu sang.
22/6/99

Âm Hương Xưa

*Tặng nghệ sỹ vĩ cầm Trần Thu Vân
(Trần Thị Bông Giấy)*

Em chấp chới giữa trập trùng biển mông
Bến hư vô em ghé bao giờ?
Nét tài hoa em kết đời thặng giáng
Buộc trái tim đau ném chốn bơ vơ

Căng dây đàn em phơi chòm kỷ niệm
Trái dẫu khô thêm chát ngọt trong hồn
Đà Lạt ơi! Em khóc mùa sao rụng
Đêm chợt đen em lạc lối cô đơn

Ngón tay thon em vuốt dài mơ ước
Tây tấy đau lộp lộp chai đời
Cái trắng đen lưới tình giăng giăng mắc
Cái kếp đơn nhòa nhạt bóng chơi vơi

Cái nốt lặng không còn âm lặng

Rơi hoang mang khuấy động mặt hồ
Lời than thở ngàn năm nay trời dậy
Nâu nâu buồn nhao nhác lá thông khô

Âm hưởng một thời xói mòn lối cũ
Xiên xiết rên bóc lở gạch hoang tàn
Thác Cam Ly tóc dài buông khe đá
Ôm xác rêu vàng nhìn nhợt trước gương trăng

Em ở đâu? Cuối trời mộng mị
Gói hành trang trót nặng vai mềm
Gió đã lặng, thuyền neo cửa bến
Góc phố nào thầm gọi bước chân em.

8/1996

Cái Gì Em Còn Lại

Tặng Hồng Hà

Cái gì em còn lại?
Dù sông chẳng đổi giọng
Và tên em vẫn vậy
Tên sông

Cái gì em còn lại?
Phù sa bào xót lòng
Đôi bờ em lở mãi
Dềnh sóng gọi trăng suông

Người bảo ngày em đi
Vào mùa hoa rục rờ
Hoa lòng em có nở?
Chiều hoang uá xuân thì

Người bảo ngày em về
Lá buồn bay trước ngõ
Tình em mùa gió trở
Thu hấp hối đầu hè

Em từng mơ biển lớn
Đổ giọng ngọt phù sa
Ngơ ngác gềnh sóng đại
Bọt đời đau nhạt nhòa

Cạn lòng ôm cơn lạnh
Trời nghiêng chiều qua đông
Mây thương em chở nắng

Nắng ngã vào hư không

Cái gì em còn lại?

1996

Con Gió Lạc Loài

Con gió lạc loài đau thương
Đi tìm tình cao của núi
Lời dội vào cát bụi
Con gió ào qua - mông lung

Con gió lạc loài đau thương
Đi tìm tình xanh của rừng
Tiếng thở dài lá rụng
Con gió ào qua - rung rung

Con gió lạc loài đau thương
Đi tìm tình rộng của biển
Biển vòng mình lâm bồn
(Ngày buồn sinh ra từ đó)
Con gió ào qua - cô đơn

Con gió lạc loài đau thương
Đi tìm tình nồng nhân loại
Nghịch luân hồi trả mãi
Con gió ào qua - thể lương.
1999

Tôi Trở Về

Tôi trở về
ngôi trường cũ
hoàng hôn nhòe nhoẹt phấn son
quên tuổi mình
ôm ờ như con trẻ
áp đôi môi vàng vọt, vội hôn
lên bức tường rêu loang lổ
tìm một cái tên
có còn?

Tôi trở về
người thầy cũ
lưng còng gầy gập đời đau

định danh xưng cho từng hơi thở
bôi phết những mảng màu
những mảng tình người tróc lở
giáo huấn một thời
xanh xao
Tôi trở về
Căn nhà cũ
Đêm không ngủ
kỷ niệm chưa kịp đóng khung
lúc già từ
tiếc một thời xa xưa
con đường mới xuyên qua tim
ồn ào nhạc “rock”
nhiều nhà cao tầng chót vót
dáng dấp Âu, Mỹ
ngạo nghễ xì gà
dáng dấp Nhật, Hàn
vênh vang nhỏ bọ
trên những tâm hồn bơ vơ
bên đồng rác không lò
bới tìm một ngày mai

Tôi trở về
nhiều bạn cũ
mốt mác ngày nay
đôi mắt màn hình điện toán
thể hình ký hiệu đô la
phủ phê được vá vào mặt mày
quá khứ là trò chơi ảo thuật
cho hiện tại và tương lai

Tôi trở về
óc đảo nhân tình đang hóa thành sa mạc
không có con người và hoa tươi
quay cuồng bão giông ảo ảnh
giọt nước đã chết lưng trời
Tôi trở về?

20/2/04

Trần Triệu Phú

Hoa Đắng

Bờ ấy quê em
Lấp lánh than đùa nắng
Sóng biển hôn những bờ cát dát vàng
Tình anh như chàng gió lang thang
Và bất chợt gặp sắc vàng Hoa Đắng (*)
Hoa của miền quê không bao giờ gió lạnh
Đời chẳng ngọt bùi
Đặt tên “Đắng” cho hoa
Bờ quê hương mình gió giật mưa sa
Con sóng lắc đưa đời hoa xô đẩy
Em là hoa của bờ quê hương ấy
Bến cũ anh qua
Nay chung một chuyến đò

Gặp em
Em đau khổ mà ngây thơ
Sóng gió ập đời em
Em ngậm ngùi
Em đơn lẻ, trợ trợ
Xao xuyên, ngẩn ngơ lạ chưa không ngờ
Anh lại ngất ngây vì một màu Hoa Đắng

Thế gian này chẳng nơi nào gió lạnh
Giông tố cuộc đời ta sẽ vượt qua
Vì có em sắc rực một màu hoa
Một sắc vàng
Một Đời Vàng Hoa Đắng.

() Hoa Đắng là loài hoa cúc dại mọc ven biển Quảng Ninh*

Một Khoảng Tình

Khoảng đời anh
Có tình em gió mát
Khoảng tình anh
Sóng em ru dào dạt
Tình em
Như sóng hát biển đêm
Vỗ về anh và âm ào giận dữ...
Tình em
Như cánh lan nhỏ nhỏ
Cho khắp hồn anh
Thơm thoảng hương bay
Mái tóc em
Mát rượi một suối mây
Cho anh tắm hồn mình khi thẩn thức

Tình em
Như lửa than rạo rục
Sưởi ấm anh
Khi đông lạnh gió mùa
Tình em
Như nắng giữa buổi trưa
Tỏa yêu thương
Cho tình anh tròn bóng

Tình em
Sao mênh mông biển rộng?
Thuyền nhỏ tình anh
Lao mãi chẳng tới bờ...

Giai Điệu Mùa

Anh đến với em
Ào như mưa mùa Hạ
Em vội đi
Như mùa Thu trút lá
Để héo hon cành
Trong Đông giá chờ mong
Xuân sẽ về
Lộc nảy, Đòi đơm bông.

Quả Thu

Vẫn biết em nghĩ về anh

Em trào nhựa sống tuổi xuân
Anh điễm mùa thu vàng lá
Muốn sắc xuân em gắn cành...

Trái tim anh như quả thu
Một thoáng gió em xáo động
Hái quả thu, ném trời mơ
Quả ngọt yêu thương lắng đọng

Quả mềm lắm em nhào nặn
Thật mỏng manh sao vụn xoay?
Thôn thức rung hay cầm lặng
Còn, rụng bởi em cầm dây

Anh biết em e ngại thu
Mùa đầy thương, gió yêu đưa
Lá mùa đi xanh thắm lại
Một trời xuân ấm lửa thu.

Vòng Đời - Vòng Trăng

Trái đất thì tròn
Còn sự sinh tồn thì
Khúc khuỷu quanh co méo mó
Sự sống nhân gian mờ mẫm trong đêm đen
Bò trong lò mờ
Rồi phụt lên như núi lửa
Có thể kỷ sự sống nhận chìm
Có thể kỷ bùng hào quang rực rỡ
Có thể kỷ sự sống đẹp như vành vạnh mặt trăng
Cái ÍCH KỶ, cái THAM, cái THÚ TÍNH, BẢN NĂNG
Đầy nhân loại trong vòng sinh tồn cũng ẩn hiện như trăng
Sự sống khởi đầu mỏng manh như trăng lá lúa
Cái ÍCH KỶ sắc nhọn như câu liêm, lưỡi liềm, lưỡi hái
Nó moi ruột, móc tim, cắt đầu nhân loại
Cái ÍCH KỶ choán chòm
Sự sống chỉ còn như trăng mỏng một, mỏng hai
Nhân loại chẳng tiêu tan
Dẫu vật lộn mết nhòai
Cái THAM làm lòng người băng hoại

Túi THAM gói bao nhiêu thịt xương đồng loại
Lưỡi THAM sắc như liềm giạt mỏng năm
Sự sống chẳng mõi mòn mà vẫn bùng lên để
mỏng sáu thật trắng

Rồi sự sống hùng lên, hùng lên đẹp
như trăng ngâu đêm rằm
Rồi sự sống tồn tại trăm thặng bởi bao chủ thuyết
Bọn người theo thứ chủ nghĩa này phải chết
Bọn người phụng thờ thần thánh kia phải giết
Dân tộc này còn, nòi giống kia phải diệt
Cái ÍCH KỶ cái THAM
Muốn bỏ quả táo hành tinh thành những miếng chia nhau
Giòng lũ máu lại trào
Dim nhân loại trong bể đau
Lại một vòng sinh, một vòng trăng mới bắt đầu

Vòng sinh tồn lại quay
Từ trăng lưỡi trai, lá lúa, lưỡi liềm, câu liềm tới liềm giật
Lại quay, lại quay cho tới thật trăng
Vòng đời lại quay theo giòng chảy tháng năm
Để sự sống trên hành tinh những tháng năm này
Đẹp như mười rằm trăng ngâu

Hỡi cái ÍCH KỶ, cái THAM
Đừng đội xuống nhân gian những cơn Mưa Máu
Để sự sống Trái Đất này đẹp mãi như
Vành vạnh MUỖI SÁU TRĂNG TREO.

Những Khung Cửa Sổ

Bắt đầu cuộc đời mới của tôi
Là từ đôi bàn tay người thợ
Tay bay, tay bần xoa
Viền những khung cửa sổ
Thước kẻp chuyển liên hồi
Vôi, nước, xi măng, trộn nhào thành vữa
Đã bao giờ tôi biết việc này đâu
Vã mồ hôi
Lung mỏi
Chuột rút bắp cơ
Tay mắt cãi nhau
Quên đời nghệ sĩ đi
Tôi làm lại từ đầu
Đánh vật với những đường viền cửa sổ
Phòng rộp tay
Từ tầng thấp bò dần lên tầng ba mươi, ba mươi mốt
Tường đứt hơi
Những buổi trưa từ tầng ba mươi lăm xuống đất
Mua nước, mua com rồi lại leo lên
Một ngày mệt lử qua đi

Ngõ là Tiên
Từ tầng cao bỗng bành bay về tầng trệt
Như con kiến miệt mài
Từ tờ mờ buổi mai
Đến khi nắng hết
Những đường viền cửa sổ cũng xong
Thật vuông vức và lên cao
Ai sẽ đến ở đây? Chẳng cần biết người thợ nào
Đã làm đẹp, nắn nét viền những khung cửa sổ
Gió sẽ qua ô cửa này
Chải tóc mây ai đó?
Trăng sẽ qua ô cửa này
Ghé môi ai thì thâm to nhỏ
Mặt trời sẽ qua ô cửa này
Hôn mắt ai cười đón bình minh?
Tất cả sẽ qua đi
Lặng lẽ và vô tình
Chỉ có Người Thợ Nghệ Sĩ này
Là nặng tình, là thâm thía
Cái giá của cuộc đời
Và ý nghĩa những giọt mồ hôi...

Đón Mặt Trời Trước Em

Nắng tắm da thôi phải không em nhỉ?
Bởi đón mặt trời, đón gió trước em
Chìm nổi lênh đênh, phiêu bạt bao miền
Bất chợt gặp em trong đời lưu lạc

Tưởng lặng câm, đòi lại cho tiếng hát
Rượu lại nồng, ngõ chén cạn yêu thương
Hoa lại bên anh rong ruổi dặm trường
Đòi thăm lại vì hương em lan tỏa...

Phía trước đời ta, đường đời muôn ngã
Anh sẽ dẫn em tới tận trời xa
Đợi mong nhiều, trần trở những ngày qua
Số phận? Tình yêu? Ngày mai? Tuổi trẻ?

Nắng tắm da thôi phải không em nhỉ?
Hứng chịu gió mưa, dọn lối đón em
Hạnh phúc, Tự do em lựa kiếm tìm
Biết chắc rằng yêu, trao anh tuổi trẻ...

Nắng tắm da thôi phải không em nhỉ?

Bởi đón mặt trời, đón gió trước em.

Hoa Mùa Rét

*(Cảm xúc xem phòng tranh “Hồn Việt”
Tặng các anh họa sĩ: Trịnh Thái, Hoàng Vương,
Xuân Cường, Cơ Chu Pin, Bảo Toàn, Đỗ Ngọc*

Tôi được ngắm đóa hoa “Hồn Việt”
Lung linh sắc màu nơi trời tuyết
Roi rói trong ngày rét phương xa
“Hồn Việt” nở ở Canada

Tôi lặng ngắm nhìn những bức tranh
Muôn sắc cho đời của tình anh
Mái nhà góc phố thân thương ấy
gọi tôi về một khoảng đời xanh
Hàng Giày buồn đượm nhớ ai đi?
Góc Hồ Tây gợi buổi xuân thì
Hàng Đàn, Đình Liệt, sông Tam Bạc
Mê mãi một thời vẫn tạc ghi
Tranh hỏi tìm tôi khắc những gì?
Tranh vắn lòng tôi những nghĩ suy
Tắm Mưa ai đẩy choàng áo mỏng
Hạ Long gió nhẹ đẩy thuyền đi...
Gió đẩy thuyền đến bờ biển tuyết
vẫn lung linh sắc hoa “Hồn Việt”
roi rói trong ngày rét trời xa
Hoa “Hồn Việt” nở ở Canada.

Vancouver - 16/12/2005

LÊ HỒNG SƠN

Một Buổi Chiều

Một buổi chiều xin tạm biệt quê hương
Những giếng nước lầy tre vòn lối nhỏ
Những bãi cát ru mềm con sóng vỗ

Cùng chờ vợ gió nắng thắp chuông già

Một buổi chiều phải tạm biệt đi xa
Nỗi tiếc nhớ ở trong lòng nhiều lắm
Từ cánh diều nghiêng tuổi hồng trời thăm
Đến mênh mông sâu lắng một giọng hò

Một buổi chiều tạm biệt mẹ con đi
Nghe sóng khóc gió gào quanh thân mẹ
Tay gầy xanh mẹ run ôm cháu bé
Một tiếng... con... chẳng nói nổi thành lời
Một buổi chiều xin tạm biệt cha ơi
Tình phụ tử cha giấu vào mắt đỏ
Tiếng ho khan lẫn qua lời nói nhỏ
Thôi... con đi... rồi nhớ viết thư... về

Một buổi chiều lòng quặn thắt tái tê
Em nức nở... chờ anh... ngày gặp lại
Em thương ơi - Ngày mai hay mãi mãi
Chiều anh đi đâu hẹn được bao giờ

Chiều tôi đi đâu định nổi bến bờ
Con tàu nhỏ chở mảnh đời đen bạc
Ơi quê hương - Ơi tình yêu - Tội ác
Sao chiều nay đau xót quá thế này

Nơi chôn rau sao tôi phải chia tay
Mẹ cha đó mà ngày mai biến biệt
Xin hiểu dùm cho người ơi có biết
Quê hương tôi giặc giã phá tan rồi

Một buổi chiều - Vàng. Một buổi chiều thôi
Nhớ tất cả rồi già từ tất cả
Mẹ cha ơi - xin cúi đầu lạy tạ
Để con đi trong mây mấn đường dài

Nếu cuộc đời không hắt hủi tương lai
Con sẽ có những gì chưa có được
Trời đất hỡi! Lòng tôi đây nguyện ước
Tình quê hương muôn thuở chẳng phai mờ

Dẫu thời gian đau lòng mẹ mong chờ
Cha mòn mỏi cháu con ngày gặp mặt
Nên hiểu lắm giá một chiều chia cắt
Cho một chiều - Một chiều - Mãi mừng vui.

Mái Tóc Dài Với Kỷ Niệm Riêng Tôi

(Yêu quý tặng Hoàng Thị Thanh)

Những tóc xù - tóc tém - tóc ô van
Nhiều kiểu Tây phương trên con người Việt
Chung thủy trong tôi - tình yêu tha thiết
Mái tóc dài - em hong gội chiều nay

Gió giỡn đùa - nâng mái tóc em bay
Gợi nhớ quá - một tuổi nào bồi rối
Chiều bóng ngả trên đường quê vời vợi
Tóc em đưa theo gió bụi hương thầm

Anh vụng về mở lồng ngực đầy căng
Để ngây ngất lan từng trong huyết mạch
Hương bưởi quê hương giấu đầy trong tóc
Em trói anh trong thương nhớ vô cùng

Và đêm nào diu diu ánh trăng lên
Em e lệ - cúi đầu - tay run rẩy
Anh ngây dại - trong - tình - hương khơi dậy
Mái tóc mềm ướp ngọt cả hồn anh

Xin đừng buồn - đừng nghĩ ngợi nghe em
Dù thời cuộc và một nhiều biến đổi
Mãi mãi trong anh chẳng gì chuyển nôi
Dáng Việt Nam - óng ả mái tóc dài

Buổi chiều gầy - nhìn tóc xoa bờ vai
Thương em lắm - bao sợi buồn rơi rụng
Yêu em quá - nên thơ dù dại vụng
Viết tặng em trong xúc cảm chiều thu

Phù phiếm cuộc đời ảo mộng lãng du
Chẳng sống được - cùng thời gian cay nghiệt
Còn đọng lại - là mối tình tha thiết
Suối tóc em với hương bưởi quê nghèo.

Ban Mai

Bướm chơi đu nơi đầu hành thông nhỏ
Gọi nắng về hong tóc bạc bờ lau
Hoa thẹn thùng - ong hối hả qua mau
Nghe náo nức một góc đời hoang dã

Gió mềm quá - tựa như làn hơi thở
Thuở xa nào bờ môi đỏ em trao
Một hôn đau - ta mở rộng đón vào
Những hương - sắc - nhạc - thiên nhiên trao tặng

Có sợi nắng lục tìm trong cây cỏ
Giọt sương trong đêm chất lọc dâng đời
Lòng những muôn - lại sợ mình đánh vỡ
Cái vô cùng tinh khiết của ban mai

Vọng trầm hùng phóng khoáng tiếng chim cu
Chặng giới hạn khoảng đất trời hạnh phúc
Cúc cù cu... cúc cù cu... thổi thúc
Đi bạn mình nâng cánh nhỏ bay lên

Ôi đẹp quá một mảnh trời nho nhỏ
Gió hôn sương - nắng ươm lá cỏ mềm
Ta muốn giữ thời gian đừng trôi nữa
Bởi đời buồn đê nặng biết bao năm?

Cánh Điều Trắng

Bỗng hiển hiện tuổi hồng
Qua cánh điều màu trắng
Điều chờ đầy gió nắng
Chờ đầy tình quê hương

Ơi! Cánh điều quê hương
Cho tôi tròn tuổi mộng
Giữa trời cao lồng lộng
Chao nghiêng nghiêng cánh điều

Dù chỉ có bấy nhiêu
Cánh điều và trời thăm
Mà trời ơi! Nhớ lắm
Một thời tuổi thơ đi

Ước mình là thi sĩ
Để thêu dệt trời cao
Với tuổi thơ ngọt ngào
Cánh điều quê - Đất Việt.

Ngang Trái

(Cho kẻ vô tình)

Ngày ấy vô tình chẳng biết đâu
Đêm trăng có kẻ cúi gục đầu
Tay ôm bóng lẻ - trời ơi nhớ
Một nét môi cười ánh mắt châu

Thương nhớ đong đầy biết gửi đâu
Lòng tôi chín nấu hũ men sầu
Sầu riêng tôi cất - mình tôi uống
Suốt cả ngày dài với đêm thâu

Người ấy vô tình chắc đêm nay
Trăng vàng ướp mộng giấc mơ say
Gió cũng mơ màng hương trinh nữ
Len lén mang sang cả bên này
Người ấy mai rồi... sẽ sang sông
Dịu trong ân ái cánh tay chồng
Biết vậy - cơ mà sao thế nhỉ?
Tôi vẫn âm thầm trông ngóng trông

Người ấy vô tình để cho nhau
Một đời mang nặng trái sầu đau
Nghe tim rung rúc lời thương tủi
Có được không người ở kiếp sau?

Người ấy vô tình tôi ước mong
Mai sau có lẽ đấng khuê phòng
Xin được một lần em nhắc đến
Còn tôi nguyên vẹn giữ tấm lòng.

Độc Thoại Chiều Thu

Dõi nhìn một cánh chim xa
Bồi hồi nỗi nhớ quê nhà - gọi tên
Cội nguồn dễ mấy ai quên
Buồn theo - bước nhỏ rải trên sân tù (*)
Gió mềm - mây nhẹ phiêu du
Chiều buồn sắc thắm mùa thu dâng đời
Muộn màng trại cắm thu ơi
Sầu đong một kiếp đời vui tháng ngày
Một trời rộng gió mây bay
Một tôi tủi nhục - đắng cay chật lòng
Hàng rào khép chặt ước mong
Thôi đành kỷ niệm trái hong nắng vàng
Buồn nằng chân bước lang thang
Nghe đời lạnh lạnh thu sang chiều này
Tay trần ước với mây bay

Tặng em khoác tạm những ngày tha hương
Đòi ta chín trái sầu thương
Nếu trùng sợi nắng thu vương bên đời
Chiều - vầng - thu đã đến rồi
Trong tôi - nỗi nhớ - bồi hồi - gọi tên.
(* Trại cảm Hồng Kông

Một Thuở Quê Hương

Tám năm xa - một chiều đông trở lại
Con đường dài bỗng ngắn dưới chân tôi
Một trời thương - một trời nhớ bồi hồi
Theo từng bước vương đầy trên lối nhỏ

Một trăng Vỹ - bình yên trong nắng gió
Tiếng chuông ngân khói lam tỏa còn đâu
Còn lại đây một trời hận - đất sầu
Và kỷ niệm - buồn đau - trong kỷ niệm

Không còn nữa một trời thu bát ngát
Nước trời trong soi đáy mắt em trong
Trẻ đùa giỡn xếp lá vàng trước ngõ
Mẹ lo thêm áo ấm đợi gió mùa

Không còn nữa cây đào hồng mỗi độ
Gió xuân về nở rộ những hoa tươi
Tay trong tay lời chúc với môi cười
Hạnh phúc ngọt chia đều trong xóm nhỏ

Không còn nữa những chiều đông lạnh gió
Mẹ xuyết xoa bên bếp lửa than hồng
Cha quần lại vành khăn cho kín cổ
Nhìn sương rơi thương luống cải đương thì

Không còn nữa những trưa mềm cánh võng
Ve gọi hè phượng đỏ lá me bay
Mẹ gửi nắng theo cánh cò bay lả
Cho bé cười chúm chím mãi trong mơ

Không còn nữa - không còn - không còn nữa
Cả bốn mùa thương nhớ của quê hương
Cuộc chiến tranh tàn phá đi tất cả
Từ bờ tre cho đến một đức tin

Tôi lặng ngắm tháp chuông buồn nhẵn nhục
Đếm thời gian qua những lớp rêu già

Một tượng chúa đang oằn lưng khổ chịu
Biết bao mùa mưa nắng ở nơi đây

Tôi bỗng thấy quanh tôi trời lạnh lạnh
Có con chim run nghiêng cánh tìm bầy
Rừng cỏ dại lấp kín phần bia mộ
Nghe mơ hồ tiếng khóc của hồn oan

Những con sóng không hát lời biển nữa
Gió đi hoang rờn rợn góc trời này
Mây xuống thấp nặng xám màu địa ngục
Bãi cát thềm ôm ấp dấu chân quen...

Có một thuở
Một thuở - quê hương mình như thế!

Đỗ Quyên

Buồn Muộn Cùng Thế Kỷ

(trích)

Có người nghiêng vai cười với mình
Răng hồng lấp lóa cả đường xanh
Có người nheo mắt dài hơn gió
Ngập tiếng lạnh canh mình gõ mình

Mai hẹn ai về chơi với thu
Nắng qua bao vụ ủ lên lễ
Lá đau trong gót chân kẻ khác
Ai sẽ về đây chơi với thu?

Để thấy rằng trong nỗi thấu buồn
Thiên hà ngàn ánh vậy mà muôn
Lòng nhân gói lại trong một sáng

Vòn vòn nằm lơi dưới lá vàng

Để ngấm Thời gian ngấm Thời gian
trong ba ngụm nước của lòng khan
trong ba bước chân người không xứ
trong ba mùa không thu mênh mang

Chẳng quản đòn roi của phút giờ
Ta và tình vẫn mộng trong mơ
Hẹn thêm lần nữa cho trời sáng
Mai có còn đêm của đợi chờ?

Thì lại gieo mình lên ghé xưa
Thư vàng mỗi cánh lại đong đưa
Kẻ cười trong ảnh ta thì nấc
trên luống Thời gian trái lạc mùa

Lịch đó phơi phơi mỗi múi ngày
quả thặng cây năm trái lòng dày
Ha ha, ta găm mình trong ấy
Thịt máu hay là gai đá đây?

Đi suốt tuổi em tàn bên bờ
Không còn quay lại những bài thơ
Thời gian vẫy cánh chào thiên địa
Em chào những thế kỷ rất xưa
26. 11. 2000

Gối Đồi

Thiếu em
Chiếc gối
Không lẽ
Gối đâu
Hai chiếc
Anh nằm.
1 - 2004

Một Ngày Còn Lại

Anh còn lại một ngày

Chờ em và đợi chết
Không gian giấy trắng đầy
Thơ tha hồ mà hát

Anh còn lại một ngày
sống những ngày qua cũ
Chắc không kịp đến giờ
Lưỡi hái kê sát cổ

Anh còn lại một ngày
Số đời đây để ngỏ
Nợ tha nhân đã nhiều
Và nợ mình hết thảy

Anh còn lại một ngày
Hai tư giờ khép kín
Đám khách vẫn tới tìm
Gỗ cửa quỳ tế sống

Anh còn lại một ngày
Xòe tay nhìn tam thế
Nam mô a di đà
Chớp mắt là dâu bể

Anh còn lại một ngày
Giữ tấm màn đời mở
Giờ hai năm đây rồi
Em sẽ là khán giả

Anh còn lại một ngày
Khóc những người đã khuất
Mai thân xác không còn
Sẽ chẳng còn nước mắt

Anh còn lại một ngày
Cười những người đang sống
Mai dương thế có về
Cũng chỉ là hồn vía

Anh còn lại một ngày
Chọn làm đe làm búa
Thác là thể phách rồi
Búa đe gì cũng rúa

Anh còn lại một ngày
Đọc những pho sách dở

Hồ dô ta đi nào
Núi chữ rồi sẽ lở

Anh còn lại một ngày
Yêu những người không ghét
Giận những người không thương
Trái tim này chật hết

Anh còn lại một ngày
Tạ những lời lỗi hẹn
Quân tử sống nhất ngôn
Thác thì đành ôm hận

Anh còn lại một ngày
Tạ những điều lỗi đạo
Giữa trời đã làm trai
Hồ danh khi về đất

Anh còn lại một ngày
Nhìn chúng sinh nhân loại
Xưa hạ mục vô nhân
Nay thấy đều vĩ đại

Anh còn lại một ngày
Đếm tóc mà nhớ mẹ
Đếm râu mà nhớ cha
một ngày anh còn lại

Anh còn lại một ngày
Thảo cho con hàng chữ
Ngày nào con đọc ra
Sẽ thấy điều sinh tử

Anh còn lại một ngày
Mà Đông phương xa quá
Ơi Đỗ Quyên mãi là
Cánh chim buồn không xứ

Anh còn lại một ngày
Chờ em và đợi chết.
26. 11. 2000

Biển Này Trời Đây

1.
Trời và biển hẹn nhau

Người với người
vẫn vậy.
Mấy vòng quay thì cuộc đời tròn lại?
Đi cùng em
cùng em...

Minh hẹn, nhớ, trông để đón đau, dẫn vất
Ngày cùng đi suốt trời đây
Thẳng nhẹ
hải âu
cánh chao.

Trái đất có rộng thêm, xa thêm nữa?
Đầu thêm trời, chân thêm đất
lòng thêm biển sông, hồn thêm non núi
Thơ thêm thời gian
Và hạnh phúc - khổ đau thêm dịp đổi màu

Ở đây
Triết lý thập thò của những con vôi vôi
Tình ái chồm mình của sóng
Cũng ở đây
Gió lộng làm danh vọng
Tiền bạc là mây

2.
Những phòng khách nhà người...
Những đường biên giới mới...
Đắm rơi một giấy
bất chợt
Hôm nay.

3.
Khi chân lê trên cát
chân kéo dài thảm cỏ và con đường mòn
chưa tắt trong chân
Khi đầu đội thêm một khuôn trời khác
đầu nhẹ đi bội phần.

Tất nhiên là sóng còn đuổi nhau đến khi
gặp những con tàu
Tàu phà ơi, đừng rộng ra vô tận!
Các bến bờ còn khổ vì nhau!

Đảo Vancouver, 16-7-96
Mississauga, 10-8-99

Ba Người Nữ Một Mùa Thu

(Trích)

Ta đi mãi. Lá vàng rơi quen lối
nẻo đường nào không chạm bóng thi nhân
Rừng sâu thăm dang mình vẫy gọi
Bạn bè ta: đẩy những chúa sơn lâm!

Ta đi mãi. Sóng cồn dâng đợi
dù đẩy về nơi tít tắp chân trời
Sông biển cho ta tình bằng hữu
Thương nhớ nhiều, thương nhớ lắm cánh buồm ơi!

Ta đi mãi. Trời đâu nào cao tới
Mây dùng ngang vai mây dùng ngang vai...
Trí ta thấu trời tâm ta mây biết
Thôi cũng đành thôi thế thế là thôi!

Ta đi mãi. Gió mưa này đã khóc
đã than rằng, ơi hỡi Đỗ Quyên ơi,
gió giật thổi một đời không lại
mưa trút gào trợn kiếp không thôi

Ta đi mãi. Xuyên những lâu đài tối
Chứa cả vạn ngàn quá khứ đen
Bằng các thành hào biệt ngăn nhân loại
Ta đi ta đi vượt hè phố thấp hèn

Ta đi mãi. Gặp những người chưa gặp
Thấy những gì chưa hề thấy bao giờ
Nghe muôn điều chưa từng nghe được
Bao việc thành còn tưởng như mơ

Ta đi mãi. Làm chim trời cá biển
Trời tự do cao xa biển tự do bao la
Đói mãi khát trời khát hoài nước biển
Giữa biển giữa trời ta đã là ta

Ta đi mãi. Hỡi quê xa, đi mãi
Sẽ thấy gần trong từng giọt mồ hôi,
trong từng giọt máu, trong từng giọt lệ
Đời ta
rỏ xuống
bài thơ

Ta đi mãi.
Vancouver

Thương Mến Ạ

Thương mến ạ
Có những câu thơ cùm nặng dài tháng ngày di đạt
Có những câu thơ mây lơ lửng đầu ai
Có những câu thơ cây mọc trong lòng người
Lại có những câu thơ suối thơ sông thơ biển
Ô kìa những câu thơ núi
Câu thật thơ không bao giờ nói dối
Đừng giục những câu thơ đi bộ
Có những câu thơ phạm pháp không?
Thương làm sao những câu thơ phải sống hai lần
Bài thơ bay lên bằng tất cả các chữ của mình
Thơ bay lên bằng tất cả đời mình
Thương mến ạ.
5 - 4 - 2006

Hai Chữ Quê Hương Về Lại

Những ai không còn quê hương
Sáng thức dậy theo giờ kẻ lạ
Chiều về trên những con đường xa
Đêm ngủ lưng không dính đệm

Những ai không còn quê hương
Cầm bút viết ra chữ huyết
Gặp mặt nhau lại thấy đau
Nhìn trời không thấy đáy đâu

Những ai không còn quê hương
Nghe lá rơi không còn nhẹ
Mây trôi là mây không về
Nước chảy đến cùng nước cạn

Những ai không còn quê hương
Bàn tay xòe không hết
Trái tim cong như trời cong
Con mắt chỉ nhìn thấy đất

Những ai không còn quê hương

Chồng vợ cái con bầu bạn
Một đời ngo ngác chờ
Hai chữ quê hương về lại.
2006

ÔNG THẾ HÙNG

Verona

(Thân tặng H.)

Không ai sẵn đuổi nàng với dụng ý xấu
Nhưng nàng vẫn vội vã ra phi trường trong nỗi bất an
Bỏ lại những trại đảo trơ trọi
Qua ô cửa nhỏ chiếc phi cơ, nàng chột mím cười
Có thể với riêng mình
Hoặc với chiếc handbag màu xanh đặt lơ đãng trên đùi
Chuyến bay vội như lần sau chót

Nàng quên chiếc chàng mạng màu đen
Nhưng khuôn mặt vẫn mơ màng sương phủ
“Sẽ không ai nhận ra ta”. Nàng tự nhủ
Kể cả một gã giang hồ đang khao khát rình mò

Đọc ngang những ngọn đèn dạ hàng tím hoa cà
Phi đạo Kai Tak hun hút gió
Đêm bình thản không hề xúc động
Như nàng lúc bước lên phi cơ

Nàng kịp giắt một chiếc lông đà điểu
Trên chiếc áo choàng của mình làm dấu hiệu riêng
Lặng lẽ nàng trải xuống mặt đất
Như vãi hạt giống tin yêu cho người tình
Vẫn nụ cười trên cặp môi vừa thoa nhẹ chút son
Rồi nghĩ miên man về vùng đất sẽ đến.

Verona

Có phải chính nàng không?

14/9/1991

Em ở bên kia

Vẫn chưa già
Nhưng chẳng còn trẻ nữa
Muốn đến bên em
Mà sông núi cách ngăn

Em,
Con sáo của đồng làng
Cứ mãi miết giữa bạt ngàn hương bưởi

Em,
Cái gai sắc của đóa hồng
Cái gai trinh bạch của mùa đông lạnh lẽo
Mọi thứ trong anh giờ đã nhuốm sắc chiều
Em đừng lại hoàng hôn làm hư hỏng
Xoay lưng về phía đầu ngày ấm nắng
Anh đứng đưng như cuộc thế vừa xong

Thôi,
Hãy cạn chén cùng anh cho nhớ
Phút lâng lâng của nắng cuối chiều
Hãy cạn chén cùng anh cho nhớ
Một chút thương
Một chút yêu.

Đông 1982

Trăng

*(Trường nhớ Hoàng Hữu, nhà thơ và họa sỹ
Tác giả tập "Hai nửa vàng trăng")*

Anh tình cờ định nghĩa
Về một vầng trăng tình ái băng khuâng
Giấc mơ viên mãn trên cõi trần
Phút chia tay người yêu vội vã

Bài thơ anh như ngọn lửa
Hắt những tia nhân tình vào vách trái tim
Anh gọt đẽo niềm tin
Vào cái khoảng trống mà người đời quên lãng

Tôi đã uống ánh trăng trong thơ anh
Đã xót xa đau vầng trăng sẽ nửa

Trung du đêm trăng ngọt ngào vị sữa
Đằm đìa môi tôi

Chữ D vắng vặc cuối trời
Chính anh vờ bỏ quên trước ngày vĩnh biệt
Anh vẫn biết
Rồi mai sau có kẻ kiếm tìm

Anh treo ngang trời bức tranh riêng
Và vàng trắng chưa khi nào là tĩnh vật.
1990

Nhắc Thầm

(Thương nhớ em gái tôi)

Con sóng nào đã mang em đi
Giờ còn vỗ vào ngực anh chẳng dứt
Bờ bãi nào cũng một màu vàng rục
Doi cát em nằm nơi đâu?

Trời thật cao và biển thật sâu
Tít tắp tầm nhìn sóng vỗ
Con thuyền tha hương cùng anh bờ ngõ
Lần đầu tiên - Anh lại như em

Cánh buồm sao chẳng dươn cao lên
Và gió lặng tờ như chẳng có
Đêm ở Đền Cơ sóng vỗ
Chập chờn nổi nhớ em

Rặng phi lao Tây Liêu hát giai điệu quen
Em nghỉ lại bên bờ nào xa vắng
Mai này biển yên và sóng lặng
Ước ao thầm anh được đến viếng em.

Quảng Tây, 13/6/1988

Mong Thư

Tôi mong thư em
Như người thả câu vào lòng biển
Biển thì rộng nên bao lần buông xuống
Lưỡi câu chìm lại nổi - lưỡi câu

Thế mà tôi có giận biển đâu
Bởi dự cảm trong tôi giàu có lắm
Tôi có cả chân trời ngập nắng

Giữa lúc biển đầy bão giông

Cứ đêm đêm tôi lại ra đi
Với chiếc cần câu trên vai - tôi hát
Về con sóng xa dào dạt
Về con sóng gần xô xao
Hát về cá chuồn cá đao
Thương câu ca tìm đến
Hát cho người tôi yêu mến
Nhớ dáng hình mình thương...

Mùa hạ 1980

Em

Tám thiếp vút chông trơ trên bàn viết
Đã thơm tho hương phấn ngày xuân
Tay chưa nở viết gì trên giấy trắng
Khi nôn nao nỗi nhớ vô ngần

Em báo hiệu mùa xuân về lặng lẽ
Ngoài vườn xanh cây mặc áo hội hè
Em nở nhụy tỏa hương mà chẳng rõ
Đi bên đường ai thấy một niềm mơ

Băng qua biển bằng bè kết vội vã
Anh đem theo màu muối mặn ân tình
Dặm với niềm đau mà chôn chặt
Cặp mắt em huyền năm ngón tay xinh

Mùa xuân là em
Xõa mây dưới nắng trời gọi tóc
Em vui buồn rồi cuối ngày vẫn khóc
Uớt hàng mi anh nhưng nhớ hằng đêm

Mùa xuân là những bông hoa không tên
Em hồi hả hái đầy đôi vạt áo
Con đường rừng như cây cầu
Chòng trành sóng trên đỉnh triều Phú Thọ

Anh cố nhớ về mình để chắc có mùa xuân
Ở đâu đó là em, giam mình trong phố hẹp
Con chim khát trời xanh
Em cũng lụi tàn, rạn vỡ
Đành một mình anh chúc rượu để mà say.

Bataan, 8/1/1994

Xa Cách

Cây trụi hoan cùng gió đầu mùa
Bút trụi lá đăm mê trái đằm đĩa mặt cỏ
Rã rượi sóng lòng anh buồn chẳng võ
Em đơn côi mờ tối một phương trời

Anh muốn nung cháy em đúc quả chuông vàng mười
Để thánh thót chiêu hồn riêng anh vụn vỡ
Anh phát quang mọi gốc si già những ai trông trước đó
Cho vòng ôm độc tài anh khăng khít xiết em thôi

Làm cách chi anh xé tước tấp bầu trời
Lấp đầy bể sâu san bằng núi hiêm
Để được ân cần tưới vào thình không lời yêu thương
lưu lyến

Những lúc xa này, em ơi...
Vancouver, 29/5/1995

Ở Động

Khói thuốc dăng sương mù
Chớp lóe đèn màu ngả nghiêng nhịp Rock
Say cuồng những cặp mắt si tình
Hội giả trang đến hồi rũ tung gấm vóc

Gã trai cười
Ngây dại nhai miếng bò viên dưới lập lòe ánh nến
Năm nàng tiếp viên quây quanh gã
Giống như năm cánh hoa mỡ màng
Chúm thành một nụ hôn ẩm ướt
Góc hang - nơi gã trai thồn thức
Bồng dấy lên giai điệu thân thương chẳng ngờ

... Happy birth day to you...

Phía bệ nhảy hình cây đàn
Cô gái vừa thoát y lóng lánh một phiến nữ.
Break Bar 22/6/96

phụ bản

VIỆT PHONG

Cuộc Đòi Những Quân Bài Tổ Tôm

(Thân tặng Lê Hồng Sơn)

Những quân bài xuất xứ từ đâu?
Câu hỏi băng quơ bồi hồi xúc động
Nó dai dẳng bám vào đời sống
Từ đời này nối tiếp đời sau

Cuộc đỏ đen hằn trong trí rất sâu
Ta nhớ chúng quen từng nét mặt
Chờ một quân ngóng mòn con mắt
Còn hơn mong đợi vợ con mình

Những quân bài đi qua như thể vô tình
Anh Cửu Vạn cả một đời vất vả
Chị Bát Sách ngồi lê nhàn nhạ
Thằng Chi Chi khệnh khạng theo hầu

Ừ, có lẽ - thông thả từng câu
Giữa cửa chi không sợ ai tranh mất
Ừ một ván cũng là chậ vật
Đến ván sau đợi mãi không ù

Mười chín quân đen - bạch định cố chờ
Đến giữa cửa lại là quân Cửu Sách
Anh vác đèn thờ ơ đáng trách
Sang nhà bên làm một ván ù sông

Cô Ngũ Văn chắc còn bận yêu đương
Đến chậm trễ mất ván bài bạch định
Tên Tam Vạn xun xoe xu nịnh

Đi với thằng Tam Sách, Thất Văn

Sống trong dây cũng dễ làm ăn
Hãy cảnh giác có tên phản bội
Chị Tứ Sách phân vân chờ đợi
Đến cửa ai để bạch thủ, chiếu ù

Đời vẫn xoay quanh như chiếc đèn cù
Đốt thời gian đỏ, đen trong chốc lát
Cô Nhất Văn suốt ngày ca hát
Làm khổ chồng - anh Tứ Vạn kéo xe

Muôn vươn lên - cơm áo cứ nặng nề
Sống lam lũ mà vẫn hoàn túng thiếu
Không gặp may ta đành cam chịu
Đời như anh Cửu Vạn khổ triền miên

Lấy chị Thang Thang có một đứa con riêng
Chị không dám nhìn lên, đầu cúi xuống
Nỗi buồn chán đi vào tâm tưởng
Âm thầm không một chút van xin

Trên Thiên Đình nếu người có phép tiên
Cũng bắt lực cảnh trần gian hội tụ
Họ không sống cuộc đời ử rữ
Vui với nhau trong một ván bài chơi

Vui với nhau để phút chốc quên đời
Họ không biết tiền thân ba tác lữ
Họ không sống cuộc đời luân cú
“Báo cáo anh” - quỳ gối khom lưng

Có một quân bài bung lễ biếu dâng
Mụ Tứ Văn chính là quân đút lót
Mụ sống bất lương - chuyên nghề luồn lọt
Ở nhà lầu Ngũ Vạn giàu sang

Lừa gạt chàng Nhị Sách lang thang
Chàng chống gậy đi cầu may hạnh phúc
Đời nhân từ có điều gì oan ức
Ông già làng xách gậy đi đâu?

Vào nhà ai tìm ba cụ bạc đầu
Kính tứ cố làm ván bài kết thúc
Chưa hết buồn đau - còn nhiều uẩn khúc
Còn nhiều tên giấu mặt lợc lừa

Hiện hình lên con Thất Sách tơ tơ
Nửa giấu mặt, nửa cười nham hiểm
Cứ để nguyên hình không cần trang điểm
Những quân bài hiện rõ hình thù

Buổi sáng nào trời, đất âm u
Anh Lục Vạn vác mai đi đào huyết
Cuộc sống của anh nhờ vào người chết
Ngửa mặt cầu xin Thượng Đế động lòng

Đời giàu sang mà vẫn trắng tay không
Chỉ dám “nhờ xa” chưa hạ bài trắng chiếu
Là số phận ngậm ngùi cam chịu
Cùng vùi vào đen đỏ rủi may thôi

Số phận những quân bài giống hết cuộc đời
Cuộc đời ăn may tạm thời chấp nhận
Hãy kiên nhẫn để chờ ngày kết luận
Đời công minh trong cuộc sống nhân từ

Đốt đèn lên - chàng Cử Sách vô tư
Ta vào hội với tình yêu ưu ái
Ta vào hội cho đời trẻ lại
Quên sầu đau trong một nỗi buồn riêng

Mời bạn bè. Tất cả anh em
Cùng kết thúc Ván - Bài - Đời - Cay - Đắng.
Hải Phòng - Đồ Sơn, 12/1990

Biệt Thự Bên Đường

Biệt thự bên đường năm, tháng lãng quên
Thời gian mài mòn bậc đá hoa cương rêu phủ
Tán che lớn mát râm ngôi biệt thự
Còn sót lại cuối mùa chiếc lá khô rơi

Sáng hôm nay cùng bè bạn vui chơi
Ta đến ngắm ngõ ngang ngôi biệt thự
Tiếng chim hót mê say sao lòng ta thư lự
Bạn bè vui - Sao ta vẫn đứng đưng

Thời hoàng kim của ông tướng oai phong
Màu rêu mốc phủ chân tường đá đỏ
Ngôi biệt thự nằm im như nấm mộ
Hoa dây leo như máu quần quanh tường

Ngoài khơi xa cánh buồm ướt màn sương
Bóng chim lẻ dạt về phương trời vắng
Biển gào thét bỗng dưng buồn phẳng lặng
Em băng khuâng cúi nhặt cánh hoa tim

Sắc Ti gôn như màu máu tim em
Anh đau buốt trước hoang tàn biệt thự
Nhìn đôi chim trong bóng râm tình tự
Trước đổ vỡ cuộc đời này - Ta phải sống thương nhau

Ta còn gì những kỷ niệm nữa đâu
Ngoài nước mắt của cuộc đời côi cút
Đừng buồn nhé khi lòng mình hằng huyệt
Hãy đứng lên nhìn mặt biển bình yên

Anh mong em đừng đánh mất niềm tin
Trước đổ vỡ ta cùng nhau xây lại
Trong quá khứ có một thời điên dại
Ta mất mát quá nhiều tuổi trẻ, tương lai

Buổi sáng nay trong nắng ấm ban mai
Ta đến viếng một thời đang nát đổ
Anh tặng em bông hoa dưới chân tường biệt thự
Hãy tin yêu trong ánh mắt bạn bè.
Đỗ Sơn - Hải Phòng 1990

Mưa Đầu Mùa Hạ

Gửi V.T.T. thương yêu

Cơn mưa đầu mùa hạ
Đến cùng anh bất ngờ
Tiếng sấm nổ lung đòì xao xác lá
Con dã tràng không biết đã ngủ chưa?

Trong bệnh viện những căn phòng yên tĩnh
Chỉ còn mưa đập cửa ướt màn đêm
Gió và mưa và một trời giá lạnh
Anh một mình thao thức nhớ thương em

Nằm bên anh - biển không mơ mộng nữa
Biển cùng anh thức trắng đến bạc đầu
Cùng chia sẻ nỗi buồn chung đôi lứa
Con sóng lòng vỗ mãi bến bờ đau

Mưa vẫn mưa từng cơn dai dẳng

Ngọn đèn con thấp sáng trái tim anh
Mưa đầu mùa thấm vai từng giọt lạnh
Phương trời xa em có ngủ yên lành

Điều thuốc cháy lập lòe trong đêm vắng
Nỗi cô đơn mỗi lúc một dâng đầy
Chăn gối trắng phủ nỗi buồn se lạnh
Gió điên cuồng vò nát những đôi cây

Rồi bắt chợt trời bừng xanh trở lại
Ấm lòng anh bớt lạnh những đêm dài
Biển phẳng lặng dịu hiền, êm ái
Đám mây hồng rực rỡ buổi ban mai

Gió lại hát - bầy chim về tụ lại
Nắng trải êm trên bờ cát phẳng lì
Con dã tràng suốt một đời cần mẫn
Sóng vô tình xô đẩy dã tràng đi

Vẫn biết trước phút giây còn rồi mất
Anh dại khờ lắm lùi bước trong đời
Trước đời sống bon chen chật vật
Phút chạnh lòng thương lắm dã tràng ơi!

Đứng chân dốc anh nhìn lên đỉnh núi
Bóng cây cao có che mát cho đời?
Leo tới núi phải qua nhiều bờ bụi
Anh xin làm con sóng vỗ bờ vui

Ưa nước mắt mà thương nhau trọn vẹn
Tan cơn mưa - nắng ấm hừng chân đời
Mưa đầu mùa cho tình yêu quả ngọt
Đâu chỉ riêng mình - cho cả những lứa đôi.

Bệnh viện điều dưỡng A Đồ Sơn - 1989

Cuối Đời

Cuối đời ra gặp biển xanh
Vẫn con sóng vỗ vô tình năm xưa
cuối đời hết cả mộng mơ
Tuổi xanh nuôi tiếc - ngẩn ngơ cuối đời
Nhân tình bạc trắng như vôi
Bạn bè phiêu bạt hết rồi còn đâu
Thơ xanh cho bạc mái đầu
Nhìn con sóng vỗ bờ đau - thương mình
Tròn xoe giọt nắng vô tình

Trong bàn tay bỗng giật mình biến đi
Từ trong thăm thẳm nghĩ suy
Thương nhau biết nói câu gì em ơi
Ta đành im lặng vậy thôi
Sống như chiếc bóng cuối đời lìa xa
Vườn thu phủ ánh trăng già
Chìm trong quên lãng, nhạt nhòa thương yêu
Lại bùng lên tím biển chiều
Cánh buồm chở trái tim nhiều khổ đau
Dã tràng trong cát vùi sâu
Sợ con sóng biển bạc đầu xô tan
Tình yêu ứa lệ chứa chan
Cuối đời như một cây đàn chùng dây
Còn đâu ngày tháng đắm say
Thôi em đừng khóc phút giây cuối cùng
Đã quen bóng lẻ lặng thẳm
Trải bao cung bậc thăng trầm khổ đau
Con người xích lại gần nhau
Yêu thương bởi trái tim đau - cuối đời!

Hải Phòng 16 - 6 - 1991

Hồng Kông 30 - 6 - 1991

Cánh Buồm

Trắng Cô Đơn

(Tặng những tâm hồn lãng tử)

Em lãng mạn như người trong tiểu thuyết
Gọi ta là cánh buồm trắng cô đơn
Đời hư ảo có gì đâu luyến tiếc
Thơ còn xanh mà héo úa trong hồn

Đã lâu lắm không có lời trăng gió
Ta nằm im như xác chết chưa chôn
Em ngồi sáng như vầng trăng mới tỏ
Soi tìm ta trong đáy huyết cô đơn

Đừng ve vuốt vết thương đang rỉ máu
Ngón tay ngà móng sắc tựa kim đâm
Trong bóng tối ta thu mình ẩn náu
Sống đại khờ như một kẻ lặng câm

Ta vẫn biết em đang tìm nhựa sống
Muốn hồi sinh những nhân vật bị ai
Vỗ đôi cánh thiên thần em bay bổng
Phủ phấn son lên lớp kịch bi hài

Em đùa cợt nhân tình trong bóng tối

Cấn vào đêm để lại vết răng thô
Ta đau đón nguyệt cầu lời sám hối
Quý thân ơi! đừng vội đóng cửa mồ

Hồn đã chết trong đêm dài tiền sử
Xác trở về nguyên thủy hóa đười ươi
Em đừng sợ ta buông lời tình tứ
Thuở sơ khai vượn cũng hóa thành người

Và như vậy ta cũng thành lãng mạn
Mình trở về đùa cợt với nhân duyên
Cánh buồm trắng cô đơn ôi tuyệt đẹp
Chờ em đi trăng đầy ấp khoang thuyền

Chuyện trăng gió bọn mình như tiểu thuyết
Hồn đang xanh - đời đã ngả sang chiều
Hình như ta nợ em từ tiền kiếp
Nên đời nay em đòi lại thương yêu!
Vancouver, 8/3/1995

Nắng Quê Người

(Thân tặng Lê Bình)

Nắng vàng như dải lụa
Choàng lên đôi tình nhân
Hồn tôi như cỏ úa
Đang gọi thăm sắc xuân

Còn đâu nữa ái ân
Hoàng hôn lưng chừng dốc
Cống trái núi trên lưng
Vẫn thấy đời đơn độc

Bên bìa rừng ai khóc
Cuộc tình vừa đi qua
Buổi chia ly trầm lặng
Buồn như nỗi nhớ nhà

Vết hoàng hôn màu tím
Sắp tắt nơi biển xa
Hồn thơ tôi bị rịn
Trong dáng chiều thướt tha

Ngửa bàn tay xin nắng
Vay trời ít gió mây
Nơi quê người quanh vắng

Xót thương kẻ lưu đây!
Vùng 12 Bataan, Philippine - 1994

Mẹ Tôi

Tôi thương mẹ - về làng quê lấy vợ
Để mẹ vui những lúc xa nhà
Con về đây dựng lại đời của mẹ
Dệt đời buồn trong những tháng năm xa

Đất quê chồng - mẹ lại về Từ Đường dòng họ
Về quê xưa vất vả trăm chiều
Bà ẵm cháu như nhện già ôm trứng
Nghĩ đến con nước mắt lại rơi theo

Mẹ như cây xoan khô rụng đầy lá uá
Đời hắt hiu vắng bóng đứa con xa
Mẹ đã khóc suốt một thời thiếu nữ
Giành cho con hạnh phúc cả ngôi nhà

Nhưng mẹ ơi! Tình yêu đâu có được
Đời mong manh như nắng tắt chiều qua
Tình ân ái đã hóa thành bội ước
Con lang thang sương nắng ở sân ga

Thôi vĩnh biệt ngày đi không gặp mẹ
Mẹ lại đơn côi quét lá gốc xoan già
Lung mẹ còng hóa cầu vồng cuối biển
Con xuống thuyền làm bạn với phong ba

Con sẽ mang tấm lưng cầu vồng của mẹ
Nói nhịp cầu bè bạn đến niềm vui
Những trang viết nhớ thương đang vò xé
Phương trời xa vẫn trông ngóng ngậm ngùi

Ngày mai con của mẹ trở về
Mắt mẹ lòa nhận con qua tiếng nói
Bao cách xa con không hề thay đổi
Quên làm sao tiếng mẹ thờ năm nôi

Mẹ gằn con những ngày vui ngắn ngủi
Nước mắt trào xanh lại gốc xoan khô
Quê hương ta mỗi ngày đang thay đổi
Con lại ra đi - mẹ vẫn ngóng trông chờ.

Thùy Nguyên - Chiều cuối đông 1990

Ký Ức Ngày Qua

(Tặng bạn bè cùng thời thương yêu của tôi)

Có một thời để nhớ những mùa xuân
Bao hoa sắc rực vàng như nắng mới
Ta ngày ấy giữ niềm tin mong đợi
Nghĩ vô tư không biết sống cho mình.

Có một thời để nhớ buổi bình minh
Căng sức trẻ như cánh buồm lộng gió
Không toan tính, mưu đồ, tráo trở
Như vầng trăng ta sáng giữa trời quê.

Có một thời để nhớ đến say mê
Ta quây quần bên bạn bè đoàn tụ
Dẫu cuộc đời còn đói nghèo chưa đủ
Có sao đâu ta sống với tình người.

Có một thời để nhớ những niềm vui
Những mát mát đau thương tim nhúc nhói
Chợt ánh mắt từ thăm sâu vẫy gọi
Ta trở về đốt lửa sáng nhân gian.

Có một thời để nhớ những nguy nan
Bao cánh nhận bay ngược chiều giông bão
Rồi đậu xuống một đêm buồn trên đảo
Đợi ngày mai dật nắng ấm xuân đời.

Có một thời để nhớ thuở xa xôi
Gạt nước mắt hướng về quê bãi tạ
Xin vĩnh biệt họ hàng, anh em, tất cả
Cuộc chia ly tim thắt quặn đau lòng.

Có một thời để nhớ nỗi chờ mong
Mùa xuân đến những ai còn, ai mất?
Em còn giữ một niềm tin chân thật
Hay đã quên tình cũ nhạt phai đào.

Có một thời để nhớ đến nôn nao
Bao kỷ niệm vùi chôn sâu đáy huyết
Ai thương khóc “những linh hồn chết”?
Kẻ rời quê oan uổng mắc tội đồ.

Có một thời để nhớ những ngày xưa
Mùa xuân đến hôm nay tràn nắng mới

Phương trời tuyệt giá băng hằng mong đợi
Nơi quê nhà rực sáng một trời xuân!
Vancouver 2001 - 2006

Người Việt Hải Ngoại

Đã xuất bản và phát hành các tác phẩm
chuyên đề văn học - nghệ thuật:

- ❖ *Nỗi nhớ hai đầu (1998)*
- ❖ *Vòng đời - Vòng trăng (1999)*
- ❖ *Có một thời xuân (2000)*
- ❖ *Gió sang mùa (2001)*
- ❖ *Gửi về bên ấy (2002)*
- ❖ *Bóng mây mẹ (2003)*
- ❖ *Độc thoại chiều thu (2004)*
- ❖ *Chuyện người cùng làng (2005)*
- ❖ *Nước non vạn dặm (2006)*
- ❖ *Một thời để nhớ - Thơ (2006)*

Quý bạn đọc có nhu cầu xin gửi thư về:
Tạp chí Người Việt Hải Ngoại
P.O. Box 88264 Chinatown
Vancouver, B.C., V6A 4A5, Canada

Tel: (604) 255 - 6634 * (604) 913 - 2924
Email: vietphonghanh@excite.com
do88quyen@yahoo.com
loctiennguyen2002@yahoo.com
dotrinh28@hotmail.com

Hoặc liên lạc tới nhà sách Văn Nghệ ở Hoa Kỳ:

Nhà sách Văn Nghệ
P.O. Box 2301 - Westminster,
CA 92683, USA
Tel: (714) 527 - 5761
Email: vannghe@pacbell.net